

7 Özgürlük mücadelede mücadele ise sokakta

12 Özgür ve onurlu bir yaşam için gençliğin gücüyle örgütlenmeye

13 ETA, FARC, İRA... Dünya müzakere deneylerine bakış -I-

Azadi

Rojnameya Nûçe û Şîroveyê ya Welatparêz Sosyalîst

Sosyalizm û

www.azadionline.net

Yıl: 6

ŞUBAT

Sayı: 2013-37

Fiyatı: 1 TL (KDV Dahil)

e-posta: azadiyahevi@gmail.com

Patriot füzeleri Türkiye'ye yerleştirildi. 3 füzeden ikisi Kürt illeri olan Dîlok ve Mereş'e kuruldu. İşgalci NATO askerleri de yerleşti füzeleriyle. NATO bu merkezleri, tam bir savaş üssü, savaşın yönetim merkezleri haline getirmeyi başardı. Bunda belirleyici olan elbette Amerikan emperyalizmi ve bunun sadık işbirlikçisinde kusur etmeyen AKP iktidarı ve Türk burjuva devleti. Bu nedenle emperyalist savaş kışkırtıcılığına, yayılmacı emellere karşı, füzelerin kaldırılması, üslerin kapatılması amaçlı ESP'nin yürüttüğü kampanya önemli ve anlamlı.

Dengê Welat - Sayfa 2

Azadî ji bo aşitî
Barış için özgürlük

Wêkhevî ji bo biratî
Kardeşlik için eşitlik

Tarihte bu ay (Reşemî/Şubat)

- 1 Şubat 1992:** Mezopotamya Kültür Merkezi (MKM) bünyesinde 'Rewşen' Dergisi çıkarıldı. Bu dergi 2000'lere kadar yayın yaptı. Önemli oranda Kürt aydınını buluşturan kültürel ve edebi nitelikteki dergi, bir süre sonra 'Jiyana Rewşen' adıyla yayını sürdürdü.
- 2 Şubat 1943:** Stalingrad savunması ve Hitler faşizminin yenilgisinin başlangıcı. Sosyalist Sovyetler Birliği içlerine kadar ilerleyen faşist Hitler'in ordusu Stalingrad'da durduruldu ve Sovyet ordusu tarafından püskürtüldü.
- 2 Şubat 2004:** Medya TV kapatıldı.
- 2 Şubat 1995:** Özgür Ülke gazetesi daha bir yılını doldurmadan İstanbul Sulh Ceza Mahkemesi tarafından Özgür Gündem gazetesinin devamı olduğu gerekçesiyle kapatıldı.
- 2 Şubat 1991:** Patlak veren serhildanlardan dolayı Silopî ve Cizîr'e gazetecilerin girmesi yasaklandı.
- 3 Şubat 1990:** Güney Afrika Cumhuriyeti'nin seçimle iktidara gelen ilk siyahi devlet başkanı Nelson Mandela, 27 yıl tutukluluktan sonra özgürlüğüne kavuştu.
- 5 Şubat 1969:** Yaser Arafat, Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) Yürütme Kurulu Başkanlığı'na getirildi.
- 8 Şubat 1925:** Cibranlı Halid Bey önderliğinde Azadî örgütü kuruldu.
- 9 Şubat 1970:** Kürt Yazarlar Birliği Güney Kürdistan'da kuruldu.
- 9 Şubat 2012:** MLKP savaşçısı Yasemin Çiftçi İstanbul-Sancaktepe'de eylem hazırlığı içindeyken üzerindeki bombanın kaza ile patlaması sonucu şehit düştü.
- 12 Şubat 1983:** Kürt Enstitüsü Paris'te açıldı.
- 13 Şubat 1925:** Şêx Said Amed'in Pîran (Dicle) ilçesinde bir grup askerle çatışmak zorunda kaldı. Azadî örgütü bir ayaklanma planı oluşturmuştu. Fakat bu erken çarpışma ayaklanmayı fiilen başlattı.
- 14 Şubat 1193:** Eyyubi Devleti'nin kurucusu Selahattin Eyyubi öldü.
- 15 Şubat 1999:** PKK lideri ve Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan, emperyalizmin uluslararası bir komplosu sonucu Kenya'da yakalandı ve Türkiye'ye getirildi.
- 17 Şubat 1994:** Demokrasi Partisi (DEP) Pîrsus (Suruç) İlçe Yönetim Kurulu Üyesi Ömer Akpolat kontrgerilla tarafından öldürüldü.
- 17 Şubat 1996:** Kürdistan Gazeteciler Birliği (YRK) kuruldu.
- 18 Şubat 1994:** Demokrasi Partisi'nin (DEP) Genel Merkezi bombalanması sonucu bir kişi katledildi, 16 kişi yaralandı.
- 18 Şubat 1993:** İnsan Hakları Derneği Riha Şubesi Yönetim Kurulu üyesi ve Özgür Gündem Riha Temsilcisi Kemal Kılıç kontrgerilla tarafından katledildi.
- 19 Şubat 1972:** İstanbul Arnavutköy'de polis yaptığı operasyon sonucu THKP-C savaşçısı Ulaş Bardakçı katledildi.
- 21 Şubat 1848:** Komünist Parti Manifestosu, Karl Marx ve Friedrich Engels tarafından ilk kez yayınlandı.
- 21 Şubat 1925:** Şêx Said ayaklanmasının ardından birçok Kürt ilinde sıkıyönetim ilan edildi.
- 21 Şubat Uluslararası Anadil Günü:** Bu tarih, UNESCO tarafından 17 Kasım 1999'da açıklanmıştır.
- 22 Şubat 1992:** Haftalık Welat gazetesi Musa Anter'in öncülüğünde İstanbul'da yayınlanmaya başlandı.
- 23 Şubat 1917:** Rusya'da Şubat Devrimi başladı. Devrimi başlatan kadın işçilerdi. Devrim, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde başlamış fakat o dönemde Rusya'da kullanılan Jülyen takvimine göre 23 Şubat'a denk geldiği için "Şubat Devrimi" olarak tarihe geçmiştir.
- 23 Şubat 1951:** Wan'ın Qelqeliya (Özalp) ilçesinde 33 Kürdün sorgulanmadan kurşuna dizilmesi olayı ile ilgili Orgeneral Mustafa Muğlalı, insanların kurşuna dizilme emrini bizzat verdiğini söyledi.
- 23 Şubat 1978:** Çağdaş Gazeteciler Derneği (ÇGD) kuruldu.
- 24 Şubat 1992:** Yeni Ülke muhabiri Cengiz Altun Hizbulkontra tarafından katledildi.
- 24 Şubat 1977:** Güneydoğu Gazeteciler Cemiyeti kuruldu.
- 25 Şubat 1994:** Av. Yusuf Ekinci bürosundan çıktıktan sonra kontrgerilla tarafından kaçırıldı. Bir gün sonra Ankara'nın Gölbaşı ilçesinde ölü bulundu.
- 27 Şubat 1917:** Rusya'da Şubat Devrimi zafer kazandı, Çarlık rejimi yıkıldı.
- 27 Şubat 1993:** Kontrgerilla tarafından kaçırılan İnsan Hakları Derneği Elezîz Şubesi başkanı Av. Metin Can ve Dr. Hasan Kaya'nın cansız bedenleri, kaçırıldıktan yaklaşık bir hafta sonra Dêrsim'e bağlı Dinar Köprüsü'nün altında, elleri arkadan bağlı ve işkence edilmiş halde ölü bulundu.
- 27 Şubat 1995:** Güney Kürdistan'ın Zaxo kentinde bir ticaret merkezinde bomba patladı; 76 kişi öldü, 83 kişi yaralandı.
- 28 Şubat 1991:** Körfez Savaşı başladı.
- 28 Şubat 2003:** Ankara 1 No'lu Devlet Güvenlik Mahkemesi, kapatılan DEP'in 4 eski milletvekilinin yeniden yargılanma istemini kabul etti.☺

Dengê welat

Baharın eşiği ve görevlerin çağrısı

Yoğun gündemlerle karşı karşıyayız. Buna ancak hızın ve kuvvetin gücüyle yetişmek mümkün. Diri ve dinamik bir gücün hızı ve kuvvetiyle sürece aktif müdahil olup, müdahale eden baharı kazanma şansını yakalar.

Patriot füzeleri Türkiye'ye yerleştirildi. 3 füzeden ikisi Kürt illeri olan Dîlok ve Mereş'e kuruldu. İşgalci NATO askerleri de yerleşti füzeleriyle. NATO bu merkezleri, tam bir savaş üssü, savaşın yönetim merkezleri haline getirmeyi başardı. Bunda belirleyici olan elbette Amerikan emperyalizmi ve bunun sadık işbirlikçiliğinde kusur etmeyen AKP iktidarı ve Türk burjuva devleti. Bu nedenle emperyalist savaş kışkırtıcılığına, yayılmacı emellere karşı, füzelerin kaldırılması, üslerin kapatılması amaçlı ESP'nin yürüttüğü kampanya önemli ve anlamlı. Ocak ayında hız alıp, yaygınlaşan savaş karşıtı çalışma finale doğru ilerliyor. 24 Şubat bu anlamda önemli bir tarih. Bütün güçler hızını ve kuvvetini örgütlemeli. Tüm toplumsal güçlere dokunmalı bu çalışma. Emperyalist savaşa karşı güçlü bir ses olmak başarmalı alanlarda.

Yeni bir sürece giriyoruz. Yeni ve daha bir yoğun süreçtir bizleri bekleyen. Mart-Mayıs sürecini bu çalışmanın biriktirdiği güç ve enerjiyle karşılamak, sürece kilitlenip, bunun görevlerini hakkıyla yerine getirmek sorumluluğu tüm örgütlü kuvvetlerin omuzlarında. Her çalışma bir sonraki çalışmanın zeminini dösemeyi amaçlamalı, bir sonraki süreci kazanma perspektifi çalışmalara yön vermeli, örgütleyip yönetmeyi başarmalı. Bu anlamda Mart-Mayıs süreci ve görevlerin çağrısı tüm zamanları örgütleyen ve yöneten olmalı. Zamanda hızı, hızda kuvveti örgütleyen ve yöneten olmalı. Çok yönlü ve yoğun bir tempoyu gerektirir bahar. Emek hareketinde canlanma yaşanıyor. İşçi grev ve direnişleri, iş cinayetlerine karşı tepki birçok kentte ve işyerinde sürüyor. Direne direne kazanma bilincini geliştiriyor. İmralı ile devlet arasındaki görüşme, 8 Mart, 12-16 Mart ve Newroz, Kızıldere'nin yıldönümü, Mart'tan Mayıs'a sürecin bütünü için önemli.

Halkların Demokratik Kongresi'nin "Çözüm için müzakereler, barış için eşitlik" şiarıyla yürüteceği kampanya çalışması var. Bu çalışma Newroz'u kazanmalı. Onurlu ve adil barış, Kürt sorununda demokratik çözüm eksenli, emekçi çözüm perspektifi; Newroz çalışmasının içeriğini ve hedefini belirleyen olmalı. Paneller, kitle toplantıları, sokakta propaganda/ajitasyon çalışmaları, alanda buluşma, birleşik duruşu ve mücadeleyi örgütleme hedefli yürütülmeli. Bu konuda herkesin bir sözü var, sosyalist yurtseverler de sözünü çalışmaların niteliğini geliştirmekle söylemelidir.

Kürdistan işçi ve emekçilerinin, Kürt ulusunun ulusal direniş, birlik ve mücadele günü Newroz kutlamalarının görkemi, Newroz ateşinin alanlardaki serhildan gücü 1 Mayıs işçi ve emekçi bayramı kutlamalarıyla birleşen, 1 Mayıs'ı kazanan olmalıdır. Sosyalist yurtseverler 1 Mayıs çalışmalarıyla Kürdistan işçi ve emekçilerini 1 Mayıs alanlarında buluşturmalı, işçi sınıfı ve emekçilerin sosyalizmle kurtuluşu için birlik, mücadele ve dayanışmasını örgütlemelidir. 1 Mayıs bu bakımdan bütün bir sürecin merkezindedir. Özellikle Kürdistan işçi sınıfı ve emekçileri, ezilenler bakımından 1 Mayıs her alanda gündemleşmelidir. Emek güçlerinin birlikteliği, birleşik mücadele gücü yaşamın her alanında görünür olmalıdır.

Bu anlamda Mart'ta Mayıs'ı, Mayıs'ta dönemi kazanan olunmalıdır. Görevlerin çağrısı budur. Bu çağrı hıza ve kuvvete dönüşmeli, alanlarda ses, örgütlerde güç olmalıdır.☺

Kürt halkı sınır tanımadı

BDP, ESP, EMEP, KADEP, ÖSP Amed il örgütleri ile DTK, HDK, DDKD, Azadi İnisiyatifi ve Dicle Fırat Diyalog Grubu, Rojava'ya uygulanan ambargoya ilişkin Sümerpark Resepsiyon Salonu'nda basın toplantısı düzenledi. Kurumlar adına açıklama yapan Lütfü Baksi, Suriye'deki Kürtlerin yaşanan savaşta taraf olmadığını, kimseyle çatışmaya girmediğini belirterek, "Buradaki Kürtler halk olmaktan kaynaklı haklarını kullanarak, özyönetimini ilan etmiştir. Evrensel demokratik bir hakkın ilanı olan

Kürtlerin özyönetimini, Türkiye başta olmak üzere bütün uluslararası kurum ve devletlerin tanınması gerekir" dedi. Türk Devleti'nin, Rojava Kürtlerini, "açlıkla terbiye etme" politi-

kasına soyunarak sınır kapılarını kapattığını hatırlatan Baksi, hem Türk Devleti'nin hem de Federe Kürdistan Yönetimi'nin sınır kapılarını açması gerektiğini ifade etti.

Yardım kampanyası için çağrı

Baksi, bir diğer çağrısını da Kürt halkı ve kamuoyuna yaparak, "Her türlü baskıya ve ambargoya direnen halkımıza yardım etmek görevimizdir. Bu nedenle seferberlik ruhu ile tüm Kürtlerin bugün itibariyle başlatacağımız yardım kampanyasına duyarlılık göstermeye çağırıyoruz" diye konuştu.

Rojava-Bakur sınırında ambargo kırıldı

sınırdaki güvenliğini YPG güçleri sağladı. Qamişlo Sivil Toplum Derneği'ne teslim edilen 70 ton dolayındaki 7 kamyon olan yardım buradan Rojava'nın çeşitli bölgelerine dağıtılacak.

"Diğer sınır kapıları da açılmalı"

35 kentten 790 kurum yardımlar gönderildikten sonra, ortak bir deklarasyon yayınlamak için Rojava'ya ambargonun kaldırılmasını, Nisêbîn-Qamişlo, Şenyurt-Dirbesiyê ve Ceylanpınar-Serêkaniye sınır kapılarının açılmasını istedi. Yardımların ulaştırılması ardından

Nisêbîn merkezine dönen heyet Mitanni Kültür Merkezi önünde yaptığı açıklamada 790 kurumun imza attığı deklarasyonu duyurdu. Batı Kürdistan'a yönelik ambargonun kaldırılması için deklarasyonu okuyan TUHAD-FED Genel Başkanı Zübeyde Teker, halkların eşitliği, özgürlüğü ve demokratik değerleri esas almak yerine, ekonomik ve politik çıkarlar temelinde Ortadoğu'da oluşturulan sistemin çökmekte olduğunu söyledi. Suriye'de hem insani hem de politik olarak büyük kayıplara yol açan savaşın, Suriye halklarını ciddi bir trajediye sürüklediğini ifade eden Teker, "Bu temelde Nisêbîn-Qamişlo, Şenyurt-Dirbesiyê ve Ceylanpınar-Serêkaniye'de sınır

kapılarının insani yardıma açılmasını ve yardım kampanyası önündeki tüm engellerin kaldırılmasını, Ceylanpınar-Serêkaniye sınır kapılarının çetelerin geçişine kapatılmasını talep ediyoruz" dedi. Ardından söz alan İHD Genel Başkanı Öztürk Türkdoğan, hiçbir halkın, hiçbir bölgenin ambargo altında olmaması gerektiğini söyledi. KESK Genel Başkanı Lami Özgen ise Ortadoğu'daki halklar gibi Suriye'deki halkların da eşit özgür yaşaması gerektiğini vurguladı. ESP Genel Başkan Yardımcısı Fethiye Ok, ezilenlerin dayanışma ile kazanacağını belirterek, Rojava Kürtlerinin inşa ettiği sistemi desteklediklerini kaydetti. Dicle-Fırat Diyalog Grubu üyesi Muhittin Batmanlı ve EMEP'ten Kamil Tekin Sürek'in yaptığı kısa konuşmaların ardından eylem son erdi.

Günler öncesinden Kuzey Kürdistan'da toplanan yardımlar 8 Şubat günü Nisêbîn'den Rojava'ya gönderildi. Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP) Amed İl Örgütü, 8 Şubat'ta Rojava'ya gönderilen yardımlar öncesinde yazılı bir açıklama yaparak Rojava'ya uygulanan ambargoyu kınayıp, 8 Şubat'ta Nisêbîn'de olacağını kamuoyuna duyurdu. DTK, BDP, ÖSP, HDK, EMEP, KADEP, ESP Amed İl Örgütleri, DDKP, Azadi İnisiyatifi ve Dicle Fırat Diyalog Grubu öncülüğünde toplanan yardımlar Rojava'ya ulaştırıldı. Yardım heyetini Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan ve PYD bayrakları taşıyan binlerce kişi "Me bi rêber Apo dest pê kir emê bi rêber Apo ser bikevin", "Kurdên azad sînor nasnakî" ve "Em piştigiriya gelê Bakurê Kurdistan slav dikin" pankartı açarak karşıladı. Heyetin

Suriye'den gelen mültecileri ziyaret

HDK heyeti mültecilerle buluştu

etmek için Hatay'dan Riha Ceylanpınar'a giden Halkların Demokratik Kongesi heyeti, ziyaretlerinin ardından BDP Ceylanpınar ilçe binasında panel düzenledi. Panele, Suriye'den gelen Arap ve Kürt mülteciler ile birlikte yüzlerce kişi katıldı. Ceylanpınar Belediye Başkanı İsmail Arslan, AKP iktidarının Kürt mültecilere yardım etmediğini ve mültecilerin ihtiyaçlarını belediye olarak karşılamakta zorlandıklarını söyledi. Arslan'ın ardından konuşan İstanbul Milletvekili Levent Tüzel, "Suriye'deki vahşete ve savaş ortamına karşı sessiz kalma-

yacağını söyleyen AKP eğer bir insanlık gösterecekse burada açlık ve barınma sorunuyla karşı karşıya olan insanlara el uzatması gerekir" dedi. Barış arayışlarının Paris'te olduğu gibi katliamlarla bozmak isteyenler olduğunu belirten Tüzel, HDK olarak İmralı'da başlatılan görüşmelerin bütün halkın huzurunda sürdürülmesini istediklerini kaydetti. BDP Mersin Milletvekili Ertuğrul Kürkçü de AKP'nin kendi müttefiklerine destek verip kendisini desteklemeyeni bir kenara ittiğini belirterek, "Hükümet hakikaten Suriye'ye demokrasi getirmek

için oradaki halkın sorunlarını çözmek için uğraşıyorsa Kürt halkı da orada yaşayan halklardan bir tanesi, onlara da yardımcı olmak gerekmiyor mu? Ama bu henüz olmadı ve hükümetten buradaki sorunların çözümünü talep edeceğiz" dedi. Kürt halkının dört parçada da özgürlük ve kendi kendini yönetmek için ayağa kalktığını belirten Kürkçü, "Çok bedeller ödendi ama hayat Kürtler için her gün daha fazla onurlu hale geliyor" dedi. Kürkçü, "HDK'nin Ceylanpınar'da meclisini kurmasını ve HDP'nin burada ortak partimiz olarak harekete geçmesini de görüşeceğiz" dedi.

Patriotlar kaldırılın, üsler kapatılın

Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP) Dîlok İl Örgütü, "Patriotlar kaldırılın, üsler kapatılın" kampanyası kapsamında Yeşilsu Parkı'nda basın açıklaması yaptı. "Patriot füzeleri kaldırılın, üsler kapatılın" yazılı pankart açan sosyalistler yurtseverler, sık sık slogan atarak AKP'nin Ortadoğu'daki savaş politikalarını protesto etti. ESP Dîlok il yöneticisi Sibel Işık, Patriot füzelerinin ABD, Almanya ve Hollanda'dan getirilerek Dîlok, Meriş ve Adana'ya yerleştirildiğini belirtti, "Bin 200 NATO askeri de füzelerle birlikte Türkiye'ye yerleştirildi" dedi. "Hür Suriye Ordusu" gibi gerici güçlerin de Türkiye'de eğitildiğini hatırlatan Işık, "Türkiye'de yaşayan halkların bu savaştan hiçbir çıkarı yoktur" diye konuştu. Sibel Işık, savaşa "dur" demek için ve füzelerin sökülüp atılarak işgalci askerlerin geldikleri yere gönderilmesi için tüm halkın örgütlü mücadele etmesi gerektiğini belirterek, 24 Şubat'ta Kırkayak'tan Yeşilsu Parkı'na yapacakları yürüyüş ve basın açıklamasına tüm emekçileri davet etti. ESP'liler, açıklamanın ardından ESP İl Örgütü'ne kadar sloganlarla yürüdü. Eyleme BDP temsilcisi de destek verdi.✪

'İçerde dışarıda savaşa neden hayır?'

Ezilenlerin Sosyalist Partisi Dîlok İl Örgütü "Patriotlar kaldırılın, üsler kapatılın" şiarıyla başlattığı kampanya çerçevesinde il binasında "İçerde dışarıda savaşa neden hayır?" başlıklı bir panel düzenledi. Panele konuşmacı olarak ESP MYK üyesi Hilmi TOY katıldı. Panel devrim ve sosyalizm şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başladı. Daha sonra söz alan

Hilmi TOY konuşmasında "Bugün dünyanın üçte birinde iç ve bölgesel ölçekte savaşlar var. Emperyalistler kendi çıkarları doğrultusunda yeni pazar alanları elde etmek, kendi hegomonik çıkarlarını geliştirmek amaçlı gerici iç savaşları kışkırttığı gibi, işgal ve saldırılarla da gerici savaşlara yol açmaktadırlar" dedi.

Toy; Afganistan, Irak işgali, Libya işgali, Suriye'ye müdahale girişimlerinin emperyalizmin paylaşılmış toprakların yeniden paylaşımı çabasının neden ve sonucu olduğunu dile getirdi. Toy; "Suriye'de Kürtlerin kendi özerk yönetimlerini oluşturmasından duydukları rahatsızlık, hazımsızlık Türkiye'yi daha aktif kılmaktadır" dedi. Toy son olarak "Sömürü ve baskıyı arttırmaktan başka bir şey sağlamaz. Kandır, acıdır, gözyaşındır savaşın sonucu. Bu nedenle haksız ve gerici savaşa her alanda karşı çıkmak, mücadele etmek, birleşmek ve örgütlenmek gerekmektedir" görüşlerini dile getirdi.

Panele HDK 20. Bölge sözcüsü Müslüm Acar'ın yanı sıra SES Başkanı Behçet Ekşili ve SYK il yöneticisi Hamza Bayındır da katıldı.

Öte yandan aynı kampanya çerçevesinde Meriş'in Nurheğ İlçe Örgütü'nde de, bir panel gerçekleştirildi.✪

Nuşeyan / Haberler

Dêrsimliler askeri saldırıya karşı yürüdü

BDP Dêrsim İl Örgütü, Pülümür Vadisi ve çevresinde başlatılan hava destekli askeri saldırıya ilişkin Sanat Sokağı'nda basın açıklaması düzenledi. Açıklamaya Dêrsim Belediye Başkanı Edibe Şahin, BDP, EMEP, HDK ve ESP yöneticilerinin de aralarında bulunduğu yüzlerce kişi katıldı. "Tecrit değil özgürlük, savaş değil müzakere" pankartının açıldığı yürüyüşte sık sık "Savaşa geçit vermeyeceğiz", "Operasyonlar durdurulsun", "Ölüm değil çözüm istiyoruz" sloganları atıldı. Yürüyüşün ardından Sanat Sokağı'nda BDP Dêrsim Merkez İlçe Başkanı Abdullah Güler açıklama yaptı. Güler "Bizler demokrat yurtsever Dêrsimliler olarak, İmralı'da görüşmelerin yapıldığı bir süreçte askeri operasyonların ve katliam politikalarının sürdürülüyor olmasından ciddi anlamda kaygılı ve tepkiliyiz" dedi. Askeri saldırıların bir an önce durdurulmasını isteyen Güler, devam eden askeri saldırıların AKP'nin Oslo ve "Demokratik Açılım" sürecindeki gibi samimiyetsizliğinin belirtisi olduğunu kaydetti. Güler, "Bizler Dêrsim halkı olarak 38'den bu yana uygulanan soykırım operasyonlarının devamı olarak gördüğümüz bu operasyonlara asla sessiz kalmayacağımızı ve Türkiye halklarının özgürleşmesi anlamına gelen Kürt halkının özgürleşmesini; Türkiye'nin demokratikleşmesini de sağlayacak olan Kürt sorununu demokratik çözümünü ve Kürt halkının onurlu bir barışla demokratik bir statüye kavuşmasını her platformda haykırıp, mücadelemizi sürdüreceğimizi bir kez daha vurguluyoruz" diye konuştu.✪

1. Kürdistan Alevi Konferansı gerçekleştirildi

Demokratik Toplum Kongresi (DTK) tarafından 2-3 Şubat 2013 tarihlerinde Amed Cegerxwin Gençlik Kültür ve Sanat Merkezi'nde 1. Kürdistan Alevi Konferansı gerçekleştirildi. Konferansa DTK Eş Başkanı Aysel Tuğluk, Amed Büyükşehir Belediye Başkanı Osman Baydemir, BDP Milletvekilleri Demir Çelik ve Sabahat Tuncel, Marksist Teori Dergisi Editörü Ziya Ulusoy, ESP Genel Başkan Yardımcı Fethiye Ok ve araştırmacı-yazar Mehmet Bayrak'ın da aralarında olduğu, Alevi dedelerinden siyasetçilere, akademisyenlere değin çok sayıda delege katıldı.

Ortadoğu ve Türkiye'nin değişik illerinden delegelerin katılımıyla yapılan Konferans, Paris'te katledilen Kürt kadın siyasetçiler Sakine Cansız, Fidan Doğan ve Leyla Şaylemez'e atfedildi. Koçgiri, Dêrsim, Kırıkhan, Meletî, Meriş, Çorum, Sewas, Gazi ve diğer yerlerde yaşanan kıyımlara ve zulme maruz kalanların anıldığı Konferansta, PKK lideri Abdullah Öcalan ile devlet arasında gerçekleştirilen görüşmenin desteklendiği açıklandı.

İki gün boyunca süren oturumlarda Aleviliğin tarihsel gelişiminden kültürel dokusuna, ibadet ve ritüellerinden, egemenlerin katliam ve asimilasyon politikalarına değin birçok tartışma gerçekleştirildi.

İki günün ardından kaleme alınan bildirgede, bölgede ve Ortadoğu'da milliyetçi ve dini boğazlaşmaların atırıldığı bir ortamda Demokratik Alevi Hareketi ve Kürt siyasal hareketinin yan yana gelmesinin barışçıl ve demokratik çözümler için umut verici olduğu vurgulandı.

Konferansta alınan kararlar ise şöyle: "Konferansın sonuçlarını taşımak üzere yerel konferansların yapılması. Konferans kararlarını hayata geçirmek üzere Konferans Koordinasyon Kurulu'nun oluşması. Alevilerin Kürtlerin demokratik ulus birliğine yönelik çalışmalarına aktif katılımı. Mezopotamya coğrafyasında yaşayan Alevilerin, 'Mezopotamya Aleviler Birliği' adı altında örgütlenmesini. Sakine Cansız Alevi Kadın Akademisinin kurulması."✪

Paris'te katledilen 3 devrimci kadını yüz binler bağına bastı

9 Ocak'ta Paris'te katledilen PKK kurucularından Sakine Cansız, KNK Paris temsilcisi Fidan Doğan ve Gençlik Hareketi Üyesi Leyla Şaylemez'in cenazeleri Amed'de yapılan törenle sonsuzluğa uğurlandı. Hayatın durduğu Kürdistan'da, ESP ise cenazeler getirilmeden Amed'de yaptığı çalışmalarda halka hayatı durdurma çağrısı yaptı. ESP Genel Başkanı Figen Yüksekdağ ve Genel Başkan Yardımcıları, ESP/SKM Sözcüsü Bilgi Tağaç ile ESP PM üyeleri, BDP milletvekilleri ve kitleyle birlikte cenazede ki yerlerini aldılar.

PKK bayraklarına sarılı tabutların önünde 400 yüz bin kişi, zafer işaretleri ile saygı duruşunda bulundu.

Dêrsim Sakine için ayaktaydı

Sakine Cansız'ın cenazesinin toprağa verildiği Dêrsim'de de hayat durdu. Kentte, fırın ve ezaneler dışında bütün işyerleri kepenklerini açmadı, halk ayaktaydı. Sakine Cansız'ın cenazesi on binlerce kişi tarafından "Şehîd namirin" ve "Sakine yoldaş ölümsüzdür" sloganlarıyla karşılandı. Şehir merkezinde biraraya gelen on binlerce kişi, cemevine doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüşe, BDP'li milletvekillerinin yanı sıra ESP Genel Başkan Yardımcıları Çiçek Otlu ve ESP PM üyeleri ile HDK, EMEP, Halk Cephesi ve DHF temsilcileri de katıldı. Cansız, Belediye Asri mezarlığında defnedildikten sonra, Kürtçe'nin Dımılki lehçesinde konuşma yapan Dêrsim Belediye Başkanı Edibe Şahin, şunları ifade etti: "Hoş geldin top-

rağına, bugün bütün Dersimliler burada. Biz biliyoruz ki; senin başın diktir. Yoldaşım, bugün kıştır, ama Dersim ve sen güneşsin bugün. Sen Seyid Rıza'nın torunu, Zilan ve Zarife'nin yoldaşı, şimdi hepimiz sizin arkanızdayız." dedi.

Doğan için Nurheq'in eteklerinde tören

Fidan Doğan'ın cenazesi memleketi Mereş'te Nurheq Dağı eteklerinde binlerce kişinin katıldığı cenaze töreninde, "Kürt halkının onurlu, Mereş'in güler yüzlü kızı seni unutmayacağız" dövizleriyle karşılandı.

BDP Eşbaşkanı Gültan Kışanak, "Kürtler için kadın yaşamı temsil eder. Kadınları katlederek yaşamı katletmek istediler. Kadını katlederek, Kürt Halk Önderi'nin Sayın Öcalan'ın önemli bir çabıyla yaratılan kadın özgürlük mücadelesini katletmek istediler. Ama yanıldılar" dedi.

100 bin kişi Leyla'yı bağına bastı

Leyla Şaylemez'in cenazesi ise ailesinin yaşadığı Mersin'deki cenaze törenine yaklaşık 100 bin kişi katıldı. BDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş, "Tabutlarımızın başında intikam çığlıkları atmadık. Barış diye haykırdık. Bu çığlığımızı duyun" dedi. Cenaze törenine eşi Şifa ve kardeşleriyle birlikte katılan Cumali Şaylemez de, kızının herkesin kızı ve herkesin şehidi olduğunu söyleyerek, "Leyla hiç kimseye kurşun sıkmamıştı. Leyla teröristse ben de teröristim, Kürt kimliğini istemek teröristse ben de teröristim" diye konuştu.✪

Komünistler şehitleri andı

MLKP militanları, silahlı eğitim kampında hayatını kaybeden Yılmaz Selçuk'u anmak için İstanbul Maltepe ilçesi Gülensu Mahallesi'nin işlek caddelerinden biri olan Mesut Caddesi'ndeki Okul Durağına "Yılmaz Selçuk Ölümsüzdür" pankartı astı. Haber ajanslarına e-postayla ulaşan açıklamada, MLKP milisleri, şunları söyledi: "Onlar her gün keşfettiğimiz, her gün öğrendiğimiz, kavga arkadaşlarımız, yoldaşlarımız. Onların huzuruna çıkmak, onların denetleyen bakışları altında yürümek, onların ideallerinin aydınlığını kuşanmak da bize düşüyor. Size söz veriyoruz sizin bıraktığınız bayrağı ellerde dalgalandıracağız, bizler MLKP misilleri olarak onları yaşatacağımıza and içiyoruz." denildi. MLKP/Komünist Gençlik Örgütü (KGÖ) milisleri de Kartal Cumhuriyet (Erzincan) Mahallesi'nde "Yılmaz Selçuk Ölümsüzdür!" "Yılmaz Yoldaş Yaşıyor MLKP Savaşıyor" "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" şeklinde MLKP/KGÖ yazılımaları yaptı. Militanlar, mahallede ajitasyon konuşmaları yaptı.

Yasemin Amed'de ve Dîlok'ta anıldı

Geçtiğimiz yıl 9 Şubat'ta bir eylem hazırlığındayken şehit düşen MLKP militanı Yasemin Çiftçi(Zilan), sosyalist yurtseverler tarafından düzenlenen etkinlikle anıldı. Yoldaşlarının Zilan'ı şahsında tüm devrim şehitleri için yapılan bir dakikalık saygı duruşuyla başlayan anmanın yapıldığı salona, Yasemin Çiftçi ve Yılmaz Selçuk'un resimleri asıldı, mumlar yakıldı. Zilan'ın hayatının anlatıldığı anmada, kendisinin kaleme aldığı "Yeni başlangıç yaptım" mektubu

okundu. Anma etkinliğinde yapılan sohbette, Yasemin'in hayatından öğrenmek gerektiği anlatılarak, "Zilan genç yaşına rağmen kadın iradesini kuşanarak öne çıkmıştır. O, sistemin kendisinde yarattığı geriliklerle güçlü hesaplaşmıştır. Komünist bir kadının özgür başlangıcını yaratmıştır. Sistem bu nedenle Yasemin aleyhine kara propagandaya yönelmiştir. Bizler de inadına Yasemin'den daha çok öğrenerek, düzenin kirinden daha fazla kopuşarak bu kirliliği propagandayı boşa çıkaracağız." denildi.

Dîlok'ta yapılan anma etkinliğinde de Yasemin'in "eğer ki ölürsem gecenin karanlığını aydınlatır isterim" sözlerine atıfta bulunularak ölümünün gecenin karanlığını gerçek anlamda aydınlattığı ifade edildi. Yoldaşları anılarını paylaştı ve sevdiği türküler söyleyerek anma bitirildi.

Komünist gençlerden Hrant anması sonrasında eylem

19 Ocak 2007'de katledilen Hrant Dink'in vurulduğu yerde gerçekleştirilen anmadan sonra Şişli Halaskargazi Caddesi'ni, "Katil devlet hesap verecek" pankartı açarak trafiğe kapatan komünist gençler eylem yaptı. Şişe ve taşlarla bankalara vuran gençler banka camlarını kırdı. Komünist gençler "Katil devlet hesap verecek", "Polis defol bu sokaklar bizim" sloganları atarak katliamı protesto etti. Polis, gaz bombaları ile gençlere saldırınca, çevrede bulunan halk polise tepki gösterdi. Bir süre polisle çatışan komünist gençler, ara sokaklara dağılarak eyleme son verdi.✪

Kürdistan sokaklarında 15 Şubat komplosu kınanıyor

BDP Amed İl Örgütü, Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'a dönük 15 Şubat uluslararası komploya ilişkin basın toplantısı düzenledi. BDP İl binasındaki basın toplantısını BDP İl Eş başkanları Mehmet Emin Yılmaz ve Zübeyde Zümrüt yaptı. Toplantıda konuşan Mehmet Emin Yılmaz, "15 Şubat uluslararası komplo 14'üncü yılında Kürt Halk Önderi Sayın Abdullah Öcalan'ın görkemli direnişi ile boşa çıkartılmıştır" diyerek, 15 Şubat'ı lanetlediklerini söyledi. Yılmaz, 15 Şubat günü saat 13.00'te Bağlar ilçesi 5 Nisan Mahallesi'nden Koşuyolu Parkı'na gerçekleştirilecek yürüyüşe katılım çağrısı yaptı. Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'ın uluslararası komplo sonucunda Türkiye'ye getirilmesinin 14. yıldönümünde Amed'in Kayapınar ilçesi, Fiskaya ve Koşuyolu caddesinde, Şîrnex'in Cizîr, Wan'ın Xacort Mahallesi'nde gerçekleştirilen yürüyüşlerle protesto edildi. Polisin bu yürüyüşlerin birçoğuna saldırması sonucu şiddetli çatışmalar yaşandı. Gazetemiz yayına hazırlandığı sırada protestolar yaygınlaşarak sürüyordu.

Protestolarda bir genç katledildi

10 Şubat akşamı Amed'in Şehitlik semtinde gerçekleştirilen protestolarda, görgü tanıklarına göre zırhlı polis aracı tarafından ezilen 19 yaşındaki Şahin Öner yaşamını yitirdi.✪

'Organize' iş cinayetleri

Bu dönem genelde toplumsal muhalefette, toplumun birçok kesiminde, özelde ise emek hareketinde bir canlanma yaşıyor. Tekil direnişler, iş bırakmalar, protestolar, hak arama ve hak alma eksenli mücadeleler giderek bir ivme kazanıyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin hanesine yazılan, küçük küçük birikip bir kanalda birleşme eğilimi taşıyan bu gelişmeler önemli. Giderek bir nitelik oluşturmaktadır.

Yoğun emek sömürsü, işçilerin çalışma koşullarının güvencesizliği ile at başı yürüyor. Her gün yeni iş cinayetlerine uyanıyor toplum. İşçiler iş cinayetleriyle sarsılıyor. Yaşam güvenceleri yok. Güvenceli iş, sağlıklı çalışma koşullarından yoksunlar. Sermayede din iman yok. Onun inancı da imanı da daha çok kar, daha çok iş, daha çok sömürü. Emegün yüceliği değil, en yüce değer onun için emegün ürettiğidir. Üretene değil, üretilene en yüksek değeri verir sermaye. Bu nedenle işçinin yaşamı onun için çok değerli değildir. Bunun için iş cinayetlerinin önü bir türlü alınmaz. İşçilerin yaşamı güvencelenmez, sermayenin karıdır güvencelenen.

İş Cinayetlerinde Türkiye'nin Dünya ve Avrupa karnesi

Bu nedenle iş cinayetleri artarak sürmektedir. Türkiye bu konuda dünyada üçüncü, Avrupa'da ise birinci sırada yer almaktadır. Türkiye'de her gün ortalama 4 işçi, yılda 1500 işçi yaşamını yitiriyor. Sosyal Güvenlik Kurumu verilerine göre 1946'dan 2011 yılına kadar 60 bin 843 işçi ihmal sonucu, iş güvenliği yoksunluğundan ötürü, çalışma koşullarının sağlıklı ve güvenli olmamasından kaynaklı yaşamını yitirmiştir. İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi verilerine göre 2012 yılında en az 867 işçi hayatını kaybetti.

Diğer sorunlarda olduğu gibi, sorun işçi ölümleri ve iş cinayetleri olduğunda da her gelen yıl gidene aratıyor. 2013 yılı Ocak ayı içinde toplam 22 işçi, yaşamını iş cinayetinde yitirdi. AKP'nin iktidar döneminde iş cinayetleri azalmak bir yana daha çok arttı. 2002'den 2012'ye 10 yılda yaşanan ihmal kaynaklı "iş kazası" sayısı 706 bin 608'dir. Bu kaza denilen iş cinayetinde 10 bin 297 işçi yaşamını yitirmiştir. 16 bin işçi bu kazalar nedeniyle iş göremez raporu almıştır. Kısacası sakat kalmıştır. Üstelik bunlar kayıtlara geçen, resmedilen rakamlardır.

İş kazalarının en çok yaşandığı illerden biri de Dîlok'tur. Kuzey Kürdistan'ın en gelişkin sanayi kenti olması özelliği yanında en çok iş kazası yaşanan il olma özelliğini de taşıyor. Son 6 ay içinde Dîlok'ta 20'ye yakın işçi yaşamını yitirdi. En son Organize Sanayi Bölgesi'nde (OSB) faaliyet gösteren Galvaniz fabrikasındaki patlamada 8 işçi parçalanarak, yanarak öldü. Bu işçilerden ikisi kayıt dışı çalıştırılan Suriye vatandaşı. Hiçbir yaşam güvenceleri yok. Tüm haklardan yok-

sunlar. Organize Sanayi Bölgesi genelinde 175 bin işçi çalışıyor ancak kayıtlarda 100 bin sigortalı işçi görünüyor. Bu kayıt dışı %46'luk bir orana denk düşüyor. Sendikalı işçi sayısı burada çok düşüktür.

Bunlardan biride Galvaniz fabrikasıdır. 1987 yılından bu yana enerji sektöründe imalat ve taahhüt firması olarak üretimde olan Güneydoğu Galvaniz, 2007 yılı başından itibaren Alçak Gerilim, Orta Gerilim ve Yüksek Gerilim Enerji Nakil Hattı Direkleri, Aydınlatma Direkleri ve GSM Anten Direkleri imalatları ile Sıcak Daldırma Galvaniz hizmeti veriyor. Şirket, 25 bin metrekaresi kapalı, 50 bin metrekaresi açık alan olmak üzere toplam 75 bin metrekare alan üzerinde kuruldu. 200 üzerinde işçi çalıştığı belirtiliyor. Patlama yeri ünitesinde ise 60 civarı işçinin çalıştığı söyleniyor. Çünkü bu konuda resmi bir rakam verilmiyor.

Patlama yeri tam bir can pazarı. Kan gölüne dönüşen bir işyeri. Parçalanmış insan etleri sağa sola savrulmuş. Her şeyi ucuza getirmek, her şeyi daha çok kar üzerine kurmak sermayenin karakteri. Patlamaya vesile olan kazan da bunun en somut örneği. 5 tonluk ısı kapasiteli kazan yerine, 2 tonluk ısı kapasiteli kazan alınıyor. Hem de orijinal değil, yan sanayi ürünü. Kazanın takılıp deneme anında ise hiçbir iş güvenliği tedbiri alınmıyor. Bir yandan kazan takılıp montaj işi yapılırken, diğer yandan işçiler aynı çatı altında çalışmaya devam ediyorlar. Öyle çok büyük ölçekli bir patlama oluyor ki, 40 ton yüklü tır kamyonu bile hava kalkıp iniyor. Patlama sonrası gazetecileri içeri almıyorlar. Patlamayı duyup gelen işçileri yemekhaneye toplayıp susmaları "öğütleniyor".

"Çeliğin hayat bulduğu yer", işçilere mezar oldu"

Olayın akabinde 1 hafta içinde ölü ve yaralı işçi sayısında ise net bir rakam verilmedi. Uzun süre bu rakamlar çok değişti. Sonuçta 8 işçi yaşamını yitirirken 15 işçinin de yaralandığı resmedildi. Bunlardan iki işçi kayıt dışı çalıştırılan Suriye vatandaşı. Yaralılar içinde de Suriye vatandaşı işçi olduğu belirtiliyor. Çalışma hakları bile yasal olarak olmayan göçmen işçiler kayıt dışı çalıştırılıyor. Ölümleri ve yaralı durumları bile gizlenmeye çalışılıyor. Ailelerine "çalışmıyorlar, oraya ziyarete gittiler" dedirtiliyor. Acılarını bile gizlemeleri öğütleniyor. Galvaniz için tanıtım panolarında "çeliğin hayat bulduğu yer" yazıyor. Fabrikada çalışan işçiler ise "çeliğin hayat bulduğu yer, işçilere mezar oldu" diyor haklı olarak. Çünkü kapitalizm öldürmeye devam ediyor.

Patlamanın ardından, ölen işçileri toprağa verdikten sonra Çalışma Bakanı Faruk Çelik basın toplantısı yaparak, Galvaniz fabrikasının iş sicilinin iyi olmadığını, daha önceki yıllarda iki kez denetim sonucu para cezası

aldığını açıkladı. Ne yazık ki, iş güvenliği konusunda sicili kötü olan bir işyeri çalışma alanını daha çok büyütüyor ve geliştiriyor, gerekli denetimler zamanında yapılmadığı gibi, güvenlik takibi de yapılmıyor. Bunu yapacak olan yine ilgili bakanlık. Hem yapma, hem de bol keseden ahkâm kes. Ölen işçilerin canı ve kanı üzerinden konuşmak bu kadar kolay olmamalı. Ama bu sermayenin hükümeti olunca, pişkinliğin de bini bir para oluyor!

Sermayenin tepkisi de, dili de birdir

Gaziantep Sanayi Odası başkanlarından da olan A. Konukoğlu 8 işçinin ölümünü "münferit bir olay" ve "sıradan bir vaka" gibi açıklarken, Güneydoğu Galvaniz Fabrikasının patronu ve kendi sınıf çıkarlarını ifade eden şu açıklamayı yaptı: "Firmamız başarılı ve büyük bir firmadır. Alınan tüm önlemlere rağmen ne yazık ki, bazen bu tip kazalar olmaktadır. Hiç kimse ne çalışanın ne de başkasının bu tip bir kazaya maruz kalmasını istemez". Hükümet sözcüleri, Çalışma Bakanlığı yetkililerinin açıklamaları da ağır birliği yapmış gibi hep bu yönlüdür. Yaşanan iş cinayetlerinin ardından "takdiri ilahi", "trafik kazası gibi bir şey, bu kadar büyütmenin", "güzel ölümler", "neyse ki 8 ölü" gibi açıklamaları da hükümet tarafının ek açıklamaları olarak buna eklemeliyiz. Görüldüğü gibi sermayenin tepkisi de, dili de birdir bu konularda.

İşçi ölümlerinin ardından sorumlular açığa çıkartılacak deniyor her seferinde. Ancak, bunların açığa çıktığı, yargılanıp cezalandırılanlar olmadı bugüne kadar. Aklımızda ceza alan bir işveren yok, ama ölen işçi kardeşlerimizin adları hep aklımızda.

Hesabî işçiler soracak, adaleti işçiler sağlayacaktır

Bilinmeli ki, bunun hesabını sermaye ve hükümeti sormaz, soramaz hiçbir zaman. Adalet paranın ve mülkün hizmetindedir. Adalet paranın ve mülkündür. Mahkemelerde "Adalet Mülkün Temelidir" yazması bundandır. Görkemli inşa edilen Adalet Sarayları, mülkün temelini korumak sorumluluğunu taşımaktadır. Mülkü koruyan adalet, mülkün sahibini de korur. Kapitalizmde mülkün sahibi burjuvazidir. Sermayedir. O zaman, tek bir şey kalıyor, hesabî işçiler soracak, adaleti işçiler sağlayacaktır. Bunun içinde işçiler kendi öz sınıf çıkarları için örgütlenmeli ve bilinçlenmelidir. İşçi sınıfı, işçiler, kendisi için sınıf olmayı başarmalıdır. Örgütlü ve bilinçli gücü kimse yenemez. Onan adalet arayışını ve mücadelesini durduramaz, engelleyemez kimse. Tek çare örgütlenmek, örgütlenmek, örgütlenmek ve mücadele etmektir. Başka çaresi yok.

Tek başına kurtuluş yok, ya hep beraber, ya hiçbirimiz! Yaşasın işçi adaleti!✊

Özgürlük mücadelede, mücadele ise sokakta

Takvimler Martı göstermeye hazırlanırken gönüllerimizde buruk bir acı ve sınırsız bir öfke baş gösteriyor. Tarih biz kadınlar için hep katliam ve acıyı yazıyor. Bundan 156 yıl önce olduğu gibi 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü yine acı ve katliamla karşıladık. Bu kez Paris'te vurulduk.

Fakat biz önce 156 yıl öncesine uzanalım...

1857 yılında New York'ta 40.000 dokuma işçisi daha iyi çalışma koşulları talebiyle greve gitti. Polis işçilere saldırdı ve fabrikada çıkan yangında çoğu kadın 129 kişi yakılarak katledildi. 1910 yılında ise bu tarih Uluslararası Sosyalist Kadın Konferansında 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak belirlendi. 8 Mart işçi kadınlardan aldığımız mücadele azmi ve onlara verdiğimiz zafer sözü ile bilincimizi aydınlatıyor.

Tarihten bu zamana yaşamı biz ürettik ve bunu için katledildik

Biz kadınlar hangi ulustan olursak olalım erkek egemen kapitalist sistemde payımıza katliam düşüyor. Bu sistem 9 Ocak'ta Paris'in göbeğinde 3 Kürt kadın devrimcinin katledilmesi ile özelde biz Kürt kadınlarına, Hindistan'da toplu taşıma aracında toplu tecavüze uğrayan J.S. Pandey şahsında ise tüm kadınlara gözdağı veriyor. Mücadele eden, sokaklara çıkan her kadını açıktan tehdit ediyor. Fakat tüm bu tehditlere ve katliamlara inat; Hindistan'da sokakları tutuşturan, tecavüzcüleri sokak ortasında cezalandıran kadınlar, Mısır'da mücadelenin en ön safalarında yer aldılar, Arap baharında kadın devrimini bize muştuluyorlar. Bugün Mısırlı kadınlar kendi haklarını anayasal güvenceye aldirmek için Tahrir Meydanını tekrar zapt ediyorlar. Rojava'da ise öz savunma gücü olan YPG'nin temel bir bileşeni olmak da dahil özerkliğin inşasında her kademede aktif rol alan Kürt kadınları bize yürünecek yolu ve kadının gücünü gösteriyor. Bundan dolayı Sosyalist Kadın Meclisleri olarak bu yılki 8

Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü Sakine Cansız, Leyla Şaylemez ve Fidan Doğan'a atfediyoruz. Mısırlı, Rojava'lı, Hindistanlı kadınların direnişlerini selamlayarak 8 Marta yürüyoruz.

Savaşın yükünü biz çektik barışı da biz getireceğiz

Kürdistan'da 30 yıldır süren kirliliğe biz Kürt kadınları iki kez sömürüldük. Buna rağmen mücadeleden geri durmadık. Kürdistan'ın dağlarında savaşan da Kürt kadınlardı, alanlarda barış için sokağa dökülen de... Barışın en dinamik gücü kadınlar olmuştur her daim. Çünkü savaşın ne demek olduğunu en iyi biz kadınlar biliriz. Bu kirliliğe onlarca kadın sömürgeci devlet tarafından tecavüze uğradı, kadın gerillaların çıplak bedeni sokaklarda teşhir edildi. Erkek egemen kapitalist sistem insanları sadece sömürüyor ya da devrimcilerle savaş açmıyor; yoz, bencil, bireyci, insani değerlerden uzak insan tipini de yaratıyor ve buradan da biz kadınların payına töre cinayetlerinde öldürülmek, katledilip Elîh çayına atılan Hatice gibi kefensiz gömülmek, işsizlik, şiddet ve katliam düşüyor.

Yüzyıllardır kimliğimiz, emeğimiz ve bedenimiz erkek egemen sistem tarafından sömürüldü. Kürt olduğumuz için ezilirken bir de kadın olduğumuz için ezildik. Emeğimiz ne ev içinde ne de toplumsal üretimde görülmedi. Bedenimiz ise asla bizim olmadı. Bedenimiz üzerinde hep erkekler söz sahibi oldu. 'Töre' dediler canımızı aldılar, 'berdel' dediler kime eş olacağımıza karar verdiler, 'kürtaj cinayettir' dediler doğurup doğurmaya karar verdiler...

Özgürlüğümüz sokaklarda mücadele de...

Artık yeter. Biz kadınlar tarihimizden aldığımız güç, irade ve mücadele ile başkaldırdık bir kez, artık geriye dönmeyiz. Bu 8 Mart'ta da sokaklara çıkıp erkek egemen kapitalist sistemden hesap soracağız. **Savaşa değil ev içi**

emeğimize bütçe istiyoruz. Adil onurlu demokratik bir barış istiyoruz. Kimliğimiz için, bedenimiz üzerinde söz sahibi olmak için, emeğimize sahip çıkmak için koca bir yıl olduğu gibi yine sokaklarda olacağız. Özgürlük mücadelesinde mücadele ise sokakta. Öyleyse SKM'li kadınlar iş başına...✪

Kürdistan SKM'den ev içi emeği ücretlendirilsin çalışmaları

ESP/Sosyalist Kadın Meclisleri (SKM), "ev içi emeğin ücretlendirilmesi" talebiyle başlattığı çalışma kapsamında, Amed, Nurheq, Girê Sor ve Meletî'de çat kapı imza toplandı. Ev emekçi kadınların evlerine misafir olan SKM'lilere kadınların ilgisi yoğun oldu. Erxenî'de 500 anket, birçok ev toplantısı yapıldı.

Dîlok SKM üyeleri ise ev emekçisi kadınlarla kahvaltılı bir etkinlikte bir araya geldi. Karanfil Kafe'de düzenlenen etkinlikte, "Ev içi emeğimiz değerlidir, ev işleri ücretlendirilsin" yazılı pankart ile Paris'te katledilen Sakine Cansız, Fidan Doğan ve Leyla Şaylemez ile Rezan Kotil ve Yasemin Çiftçi'nin fotoğrafları asıldı. Etkinlik eşitlik ve özgürlük mücadelesinde yaşamını yitiren kadınlar anısına saygı duruşuyla başladı. Etkinliğin açılış konuşmasını yapan Dîlok SKM sözcüsü Sibel Işık, Paris'te katledilen Sakine Cansız, Fidan Doğan ve Leyla Şaylemez'i anarak konuşmasına başladı. "Işıkların, Rezanların gülen yüzüyle, Yaseminlerin cesaretiyle mücadeleyi zaferle taçlandıracağız" dedi. Işık'tan sonra söz alan Eğitim-Sen üyesi kadın eğitimci Hülya Orak, ev içi emeğin neden ücretlendirilmesi gerektiğini anlattı.✪

jin û jin

Amed Büyükşehir Belediyesi bünyesinde faaliyet yürüten Kadın Sorunlarını

DİKASUM'dan çarpıcı kadın raporu

Araştırma Uygulama Merkezi (DİKASUM), 2012 yılında kendilerine yapılan başvurulardan yola çıkarak hazırladığı raporu açıkladı. Sümerpark'ta düzenlenen basın toplantısında konuşan DİKASUM Koordinatörü Özlem Özen, 2012 yılı içerisinde başvuru yapan 218 kadına bireysel danışmanlık, psikolojik ve hukuki destek verildiğini söyledi. Özen, kadınların 74'ünün Kadın Konukevi'ne kabul edildiğini söyledi. Yapılan çalışmaya göre, kadınların yüzde 73'ü şiddet, yüzde 16.2'si kalacak yeri olmaması, yüzde 8.1'i ise aile içi geçimsizlik nedeniyle DİKASUM'a başvurdu. Kadınların yüzde 48.6'sı bireysel, yüzde 24.3'ü Aile ve Sosyal Politikalar İl Müdürlüğü, yüzde 17.6'sı kadın merkezleri, yüzde 9.5'i ise emniyet müdürlükleri aracılığıyla başvuru yaptı. Eğitim durumları da ele alınan kadınların yüzde 37.8'inin okur-yazar olmadığı, yüzde 24.3'ünün ilköğretim, yüzde 10.8'inin lise, yüzde 6.8'inin üniversite mezunu olduğu tespit edildi.

Rapora göre kadınların yüzde 63.5'i ev emekçisi, yüzde 33.8'i ise işçi. Kadınların yüzde

58'i fiziksel şiddet, yüzde 63.5'i psikolojik şiddet, yüzde 13.5'i cinsel şiddet, yüzde 16.2'si ekonomik şiddete maruz kalıyor. Şiddetin kim tarafından uygulandığına bakıldığında ise yüzde 52.7'si eşi, yüzde 14.9'u anne-babası, yüzde 5.4'ü ise erkek arkadaşının şiddetine maruz kalıyor. Rapora göre, kadınların yüzde 43.2'sinin sosyal güvencesinin olmadığı, yüzde 37.8'inin yeşil kartlı, yüzde 12.2'sinin SGK'lı olduğu görüldü. Kadınların yüzde 27'sinin ise can güvenliği riski olduğu tespit edildi. Raporda DİKASUM'un kadınlara verdiği destekler de yer aldı. Kadınların tümüne bireysel danışmanlık hizmeti verilirken, yüzde 97.3'üne psikolojik, yüzde 70.3'üne sağlık, yüzde 20.3'üne hukuki, yüzde 10.8'inin psikiyatri desteği verildi. Kadınların yüzde 20.3'ünün ise sosyal kültürel faaliyetlere katılması sağlandı. İş talebinde bulunan kadınların yüzde 10.8'i işe yerleştirildi, yüzde 6.8'ine eğitim hizmeti verildi, yüzde 36.5'inin ise aile görüşmesi yapıldı.✪

Kürt baharının 'ilk cemre'si: ROJAVA

Kritik bir dönemden geçiyoruz. Bu genel geçer bir önem atfediş değil, bilakis an'ların dönemleri tayin ettiği, her irili ufaklı muharebenin halkların kaderini çizdiği bir tarih kesitindeyiz. Bir yandan Suriye'ye dönük işgal hazırlıkları, bir yandan Suriye'de patlayan iç savaşın yarattığı tablo, diğer yandan olası bölgesel bir savaş ile halkımızın dört parçada tutuşturduğu özgürlük mücadelesi ekseninde yaşanan gelişmelerin karşılıklı etkileşimi ve sonuçları.

Üzerine bastığımız topraklar Ortadoğu. Halkların yüzyıllarca boyunduruk altında tutulup köleleştirildiği, zulmün de, direnişin de beşiği Rojhilata Navîn... Ezilen halkların Tunus'tan tutuşturduğu ateşin alazlarının yükseldiği Ortadoğu ve onun kadim toprakları Mezopotamya...

Ortadoğu'dan Mezopotamya'ya bakmak, Arap Baharı'ndan Kürt Baharı'na bakmaktır. Rojava ise, deyim yerindeyse Mezopotamya'nın havasına düşen 'ilk cemre' olarak Kürt Baharı'nın müjdecisidir. Şimdi bu 'ilk cemre'yi, dört parçadan halkımızın özgürlük mücadelesinin güncel bakımdan en somut kazanımı olan Rojava Devrimi'ni, onun belli başlı özgün yanlarını biraz daha yakından inceleyelim...

Rojava, yani Batı Kürdistan.

Suriye rejimi tarafından bir asırdan bu yana işgal altında bulunan, sayıları bugün üç milyonu bulan Kürt nüfusun yaşadığı topraklardır bahse konu olan. Suriye'de Baas rejimine dönük işgal hazırlığının da bir parçası olarak başlatılan iç savaş, başkent Şam'ı çevreleyen birçok bölgede kanlı biçimde seyrederken, Suriye'nin kuzeyinde, yani Rojava'da başka bir şey oluyordu. Takvimler 19 Temmuz 2012'yi, saatler gece yarısı 01.00'i gösterirken, Batı Kürdistan'da bulunan, Baas rejiminin kurumları, silahlı Kürtler tarafından kan dökülmeden ele geçirilmeye başlandı. Bu tarih, bu anlamda Rojava Devrimi'nin

başlangıcını ifade eder.

Esasen bir yıl öncesinden itibaren süren hazırlıklar söz konusuydu. İlk işaret fişeği Kobane'den çakıldı, ardından diğer Kürt kentlerine yayıldı. Kobani'den sonra Efrin, Serêkaniyê, Dirbêsiyê, Amudê, Dêrik, Girkê Legê, Tirbespiyê ve Tiltemîr'e halk yönetimi ele geçirdi. Ayrıca Suriye'de bulunan Heleb, Rakka ve Heseke kentlerindeki Kürt mahallelerinde de rejim güçleri bu mahallelerden dışarı çıkarıldı. Bu aşamada camilerin kritik bir rol oynadığını belirtelim. Camilerden yükselen 'ülkesi olmayanın dini de yoktur' sözleri, hem bir gerçeğin muazzam bir biçimde dile gelişi, hem de Rojava'da halkımızın örgütlülük düzeyinin de bir göstergesi olmuştur.

Örgütlülük düzeyinin belki de en yalın göstergesi oluşturulan savunma gücüdür. Yekitiya Parastina Gel-Halk Savunma Birlikleri (YPG), resmi kuruluşu 2011'de ilan edilse de gerçekte 2004'te kuruldu. Zira 12 Mart 2004'te gerçekleşen Qamişlo Katliamı, Bat Kürdistan'da yaşayan halkımızın örgütlülük düzeyinin geliştirmesi zorunluluğunu bir

kez daha ortaya koymuştu. Diğer birçok örgüt gibi, YPG'nin temeli de o zaman atılmıştı. Rojava bölgesinde Halk Savunma Birlikleri (YPG), Kürtlere ait kent, mahalle, sokak, önemli karayolları ve şehirlerin giriş-çıkış yollarında yoğun kontrol noktaları ile güvenliği sağlıyor. Kobani, Qamişlo, Afrin, Amude, Dilbese, Serê Kanî, Şex Maksut Eşrefi (Halep'e bağlı), Dêrik, Girkalegê, Gire Gewr (Tel Abyad) yolları, halk savunma birliklerinin denetiminde. Elleri silahları, yüzleri renkli pusulilerle sarılı, 24 saat kesintisiz görev yapan, yaşları 18 ve üstünde olan gençler, kadın ve erkeklerden oluşuyor.

Son iki ayda yaşananlar, bütün devrimlerde olduğu gibi Rojava Devrimi'nde de devrimi savunmanın, yani YPG'nin en kritik rolü oynadığını yeterince göstermiştir. Aralık ve Ocak aylarında yaşandığı gibi hem ÖSO'ya bağlı çetelere, hem de Şubat başında Halep'e bağlı Eşrefiye semtinde olduğu gibi Baas güçlerine karşı devrimi kararlıca savunan YPG Batı Kürdistan'da kaderini eline alan halkımızın zaferinin biricik güvencesidir.

Rojava'da inşa edilen Demokratik Özerklik sistemin ayırt edici yanlarından ve gücünün kaynaklarından birisi meclis örgütlenmelerine dayanmasıdır. Halkımız, yönetimi ele aldıktan sonra kent ve köylerde halk meclisleri kurma çalışması başlattı. Batı Kürdistan'ın 10 kentinde (Dêrik, Girkê Legê, Tirbespiyê, Qamişlo, Amudê, Dirbêsiyê, Serêkaniyê, Tiltemir, Kobanê, Efrîn) ve yoğun bir nüfusa sahip olduğu Suriye'nin 3 kentinde (Heleb, Rakka ve Heseke) Halk Meclisleri kuruldu. Bu meclislere bağlı olarak her mahallede "Halk Evleri" ve "Mahalle Meclisleri" oluşturuldu. Halk, sorunlarını bu meclislerde çözmeye başladı.

Diğer yandan, Rojava'da halkın yüzde 90'ı

tarafından desteklenen PYD'nin de içinde olduğu Batı Kürdistan Halk Meclisi (MGRK - Meclîsa Gel) ile Suriye Kürt Ulusal Meclisi (ENKS- Encumena Nîştîmanî ya Kurdi li Sûriyeyê) 12 Temmuz 2012'de Hewler'de yapılan görüşmelerin ardından, güçlerini ortaklaştırma kararı aldı, Hewler Anlaşması imzalandı. Hewler Antlaşması sonrasında 24 Temmuz 2012 günü Rojava Bölgesi'nin en büyük kenti olan Qamişlo'da biraraya gelen Batı Kürdistan Halk Meclisi ile Suriye Kürt Ulusal Meclisi, Konseya Bilind a Kurdan (Yüksek Kürt Konseyi) kuruluşunu ilan etti. 29 Temmuz'da Batı Kürdistan'ın bütün kentlerinde binleri bulan halk kitleleri sokağa çıkarak Kürt Yüksek Konseyi'ni kendi iradeleri olarak kabul ettiklerini deklare ettiler. Yüksek Konsey de bu dönemde "Diplomasi Komitesi", "Toplumsal Hizmetler Komitesi" ve "Savunma Komitesi" ismi ile 3 komite kurdu. Bu, Rojava'da yaşanan devrimin yarattığı ulusal birlik düzeyinin tablosudur.

Halkımızın Rojava'da gerçekleştirdiği devrimin en büyük kazanımlarından ve en çarpıcı yanlarından biri de hiç kuşkusuz Kürt kadınına özgürleştirmesi, toplumsal yaşamın başlıca bir kuvveti, öznesi yapmasıdır. Kürt kadınları burada Rojavayê Kurdistanê Yekîtiya Star adlı kadın örgütlenmesiyle öz savunmadan eğitime, yargı alanından kültürel alana devrimci sürecin bir bileşeni haline gelmiş durumdadır.

Batı Kürdistan'ın kadını, devrimin örgütlenmesinde ve savunulmasında çok ciddi bir rol oynamakta, buna karşılık gerçekleşen devrim de kadını dört duvar arasından çıkararak toplumsal yaşamın aktif bir bileşeni durumuna getirmektedir. Bu durumu YPG üyesi bir kadın militan (Dicle Nurettin); "Ben normalde tüm gün evden çıkmayan, çıkamayan bir kadındım. Babam da izin vermezdi. Ama şimdi her sabah erkenden silahımı alıp dışarı çıkarken babam alımdan öpüyor ve 'Welat (ülkemiz) size emanet' diyor" biçiminde özetliyor. Bu çok çarpıcıdır.

Klasik olmayan devrim, klasik olmayan işgal, klasik olmayan devlet

Rojava Devrimi'nin en özgün yanı 'kansız' başlamasıdır. Peki bu onu bir devrim olmaktan çıkarır mı?

Kesinlikle hayır.

Devrim; Marksist literatürde genel bir tanıma göre; düzenin ve iktidarın toplumsal

ve tarihsel olarak daha ileri bir forma zor yoluyla geçmesidir. İktidar denkleminin zor yoluyla alt üst oluşudur. Eğer bu iktisadi zemini de içeriyorsa toplumsal devrim, sadece iktidarı içeriyorsa politik devrimdir.

Rojava hangisidir?

Rojava politik bir devrimdir. İktisadi düzlemde yeni düzenlemeler vardır fakat bu devrim değildir. Rojava'da devrimin klasik tanımına uymayan tek şey 'zor' unsurudur. Yani onun en özgün yanı. Baas güçlerinin 19 Temmuz 2012 gecesi direnmeden yerini YPG güçlerine bırakması Rojava'da gerçekleşmekte olan şeyin devrim olmadığına gerekçe yapılamaz.

Peki neden?

Çünkü Rojava'da yaşananların 'zor' içermediği fikri son derece yanlıştır. Çünkü bu fikir, 'zor'u salt kaba biçimde kavrar, dar ve mekaniktir. Fakat bundan da öte -salt çıplak zor olarak düşünülse bile- Rojava'da çıplak 'zor' sürecin başında yoktur fakat toplamı düşünüldüğünde başat olmaktadır. Rojava'da 'kansız' ve 'zor' olmadan başlayan düzen ancak 'zor' araçlarıyla devam ettirilebilmektedir. Son iki ayda yaşananlar bunun yalın anlamıdır. Batı Kürdistan halkımız Demokratik Özerklik olarak adlandırdığı sistemini bir yandan ÖSO çetelerine, diğer yandan da Baas gericiliğine karşı 'çıplak zor' araçlarıyla, yani silahlarla savunmaktadır.

Bu devrim değilse nedir?!

Ve şu da açık değil mi: Baas güçlerinin bulunduğu karakollara giderek "gidin buradan, halkımızın güvenliğini artık biz sağlayacağız" diyerek silahlara el koymak fiilini 'zor' olarak tanımlamak için silahlı bir çarpışmanın olması şart değildir. Zaten 'zor'u içerir. YPG üyesi Ahmet Miraz adlı bir savaşçının

tam da bu tabloyu anlatırken söylediği "Onlar silahlarını vermeleriyle iyi niyetlerini göstermiyor. Başka çareleri olmadığı için silahlarını teslim ettiler" sözleri bu gerçeğin başka bir ifadesi değil midir?

Rojava Devrimi'ni incelediğimizde başka hangi sonuçlara ulaşırız?

Rojava devriminin niteliğini şimdi de bazı analogilerle (benzeştirmelerle) anlamaya çalışalım...

Bunlardan birincisi işgal olgusudur. Tabii ki Suriye'ye dönük emperyalist işgali kastediyoruz. Bugün henüz doğrudan emperyalist işgal söz konusu değildir. Fakat iç savaşın başlangıcından bu yana on binlerce insanın

yaşamına mal olan süreci salt iç savaş olarak adlandırmak, muhalefeti; ülkenin kendi iç dinamiğinin ürünü olarak görmek, onu emperyalist işgal stratejisinin an'daki pratiği, dolayısıyla emperyalist işgalin de an'daki görünümünü olduğuna gözden kaçırmak vahim bir politik hata olur.

Bir diğer analogi konusu da doğrudan Rojava'yla ilgili olan devlet meselesidir. Rojava'da 'devletsiz' bir düzenin varlığı dile getirilmektedir. Kürdistan'da ulusal demokratik öncünün 'devletsizlik' anlayışının ürünü olan bu değerlendirmeye yanlıştır. Rojava'da dört başı mamur bir 'devlet'in olmadığı tartışmasız bir gerçektir.

Devletin sınıfsal özünü bir yana bırakırsak (zira tartışma bu çerçevede değil), en kompleks egemenlik aygıtı olduğu gerçeğinden hareketle Rojava'ya dair neler söylenebilir? Hakikaten Rojava'daki egemenlik aygıtı 'de facto' (fiili) devlet değil midir?

Devlet, şüphesiz soyut değil, somut, ete kemiğe bürünmüş bir egemenliği tarif eder. Söz konusu egemenlik de kaçınılmaz olarak zor araçlarıyla sürdürülür. Bunların başında ordu, hapishaneler ve mahkemeler gelir. Rojava'daki Demokratik Özerklik sisteminde bu zor araçlarının -primitif haliyle de olsa- varlığı bir yana, kritik rolü ortadayken devletsizlikten ya da anarşizm ilhamlı iktidar ve otorite karşıtlığından bahsedilebilir mi? Bugünkü koşullarda Rojava'da 'devletsizliği', anti-otoriterizmi yüceltmenin Rojava devrimine yapılacak en büyük kötülük olacağını söylemeliyiz.

Yüksek Kürt Konseyi üyesi İlham Ahmet; JİNHA muhabirine verdiği röportajda "Biz Kürtler tarihte bir ilki ispat etmek istiyoruz, bu da; insanlar kan dökmeden haklarını alabilirler" diyordu.

Evet, 'insanlar kan dökmeden haklarını alabilirler'. Zira bu hakların niteliğine bağlı olduğu gibi, 'normal koşullarda' ancak kanla alınabilecek haklar belli politik koşulların özgünlüğü neticesinde, tam da Batı Kürdistan'da yaşandığı gibi, otorite boşluğunda kansız da elde edilebilir. Fakat böylesi bu durumda (somutta Batı Kürdistan'da olduğu gibi) geriye fazlaca, hatta ikinci bir seçenek kalmıyor: Kan dökmeden bu hakları korumak mümkün değildir. Ortadoğu'da, Mezopotamya'da, Batı Kürdistan'da tarihin ve yaşamın öğrettiği buz gibi gerçek budur. ❄️

Seçmeli değil anadilinde eğitim

Geçen sayımızda ilk bölümüne yer verdiğimiz, tutuklu sosyalist gazeteci Bayram Namaz'ın 'Seçmeli Değil Anadilinde Eğitim' başlıklı yazısının ikinci ve son bölümünü yayınlıyoruz...

BAYRAM NAMAZ/Gazeteci-Yazar

Edirne F Tipi Hapishanesi

Türkleştirme-Asimilasyon Cenderesi

Şêx Said İsyanı'ndan 13 gün önce, 27 Ocak 1925'te Türk Ocakları nekresinde bir konuşma yapan İsmet İnönü, Cumhuriyet rejiminin "millet olma" politikasını açıklıyordu. "Vazifemiz" diyordu İnönü, "Türk vatani içinde bulunanları behemehal (mutlaka) Türk yapmaktır. Türklere ve Türkçüğe muhalefet edecek anasırı kesip atacağız. Vatana hizmet edeceklerde arayacağımız evsaf her şeyden evvel o adamın Türk ve Türkçü olmasıdır."6

İşte bu ırkçı zihniyet, başta Kürtler olmak üzere, Rum, Ermeni, Çerkes, Laz, Gürcü, Arap, Yahudi ve diğer ulusal topluluklara karşı uygulaman baskı, zor ve asimilasyon politikalarının tipik bir örneğidir. "Herkes Türk olsun" diyerek duvarlara yazılar yazan günümüzün ırkçı faşist grupları yeni bir şey söylemiyorlar yani. Ataları da çok uğraştılar bunun için! Denemedikleri zorbalık ve zulüm kalmadı.

Örneğin Şêx Said İsyanı'ndan sonra Eylül 1925'te yürürlüğe sokulan "Şark İslahat Planı" Kürtlerin sürgün edilmelerini, idam ve tutuklamaları, Kürtçe konuşmanın yasaklanıp ağır para cezasına tabi tutulmasını, köy ve bölge isimlerinin değiştirilmesini, Kürdistan'a Kürt olmayan Çerkes, Türkmen, Laz vb. toplulukların yerleştirilmesi, asimilasyon uygulamalarının devam etmesini, bunun için yaygın yatılı bölge okullarının açılmasını içeriyordu.

Kürtlüğün varlık nişanesi dildi ve yeni rejim bu dili ve dolayısıyla Kürtlüğü yok etmeye kararlıydı. Kız okullarının açılması, parasız yatılı bölge okullarının yaygınlaştırılması çağdaşlık adına sunulan asimilasyon uygulamalarıydı. O dönemlerde öğretmenlik yapmış ve kendini çağdaş Türk nesilleri yetiştirmeye vakfetmiş bir öğretmenin anılarında anlattıkları bu bakımdan dikkat çekicidir. "Atatürk, bu dağ köylerinde bütün yoksulların Türkçe bilmemekten ileri geldiğini söylemiş, bunu isyan sebeplerinden biri olarak görmüştü. Onun için Türkçe'nin bu köylere "ana" ile sokulmasını arzu etmişti. Bu en köklü öğretimdi. Tarihte örneği vardı. Rumeli vilayetlerinden, ilk kez sultanîyesinin açıldığı bir ilden pek çok siyaset adamı yetişmişti. 'Buraya da Türkçe'yi ana ile sokacağız' diyorlardı."7

Anadillerini unutturmak, yok etmek için "ana"ları asimile etmek amacını bu sözler gayet net anlatıyor aslında. "Neden o "ana"yı kendi dilinde eğitim verip, geliştirmiyoruz" diye sormak yerine, daha zor ve insanlık dışı bir yol izlendiğini sorgulamayan zihniyet,

günümüzde bile "çağdaşlık" adına savunulabiliyor ne yazık ki!

İnkâr ve asimilasyon rejimi, Türkleştirme işini sadece okullarla yapmadı elbette. Ancak bu yoldaki en etkili araç okullardı. Çünkü okul, çocukları hedefliyordu ve Kürtçenin potansiyel konuşanlarını azaltıp, yok ediyordu. Kürt çocukları "ya asimilasyon ya eğitimsizlik" seçenekleri ile karşı karşıya kalıyordu. Aslında "zorunlu eğitim" uygulaması ile böyle bir seçim olanağı da bulunmuyordu.

Asimilasyon politikalarına karşı herhangi bir itiraz geliştirildiğinde hem "yasa" sopası sallanıyor, hem de Kemalist koro devreye girip "çocukların, kızların cahil kalmasını savunan gerici" sözleriyle bombardıman bulunuyordu. Bu, günümüzün de sorunlarından biridir. "Baba Beni Okula Gönder" tarzı kampanyaların "kız çocuklarının okutulması" gibi meşru bir talep arkasına gizlenen asimilasyonist amaçlarının olduğu tartışmasıdır.

"Ya Türkçe ya eğitimsizlik" seçeneği zorbalıktır. "Kırk satır mı kırk satır mı" dayatmasından farksızdır. İnsanlara üçüncü dördüncü bir yol önermemek, o yolların önünün açmamak Kemalist rejimin Kürtlere ve dolayısıyla Türklere yaptığı kötülüklerden biridir. Bu, siyasal amaçlı ideolojik kumpas, asimilasyona karşı söz söyleyenleri de etkisizleştirilmiş, bir çok ilerici aydın bu zorbalık dayatmasında taraf kılınmıştır. Oysa olması gereken bellidir: "Eğitime evet ama anadilinde". Bu kadar "basit"!

Ancak "Cumhuriyet" zor olanı seçti ve on yıllardır bu yanlış yolda, ağır bedeller ödenilen politikalarda ısrar ediyor.

Tüm cumhuriyet döneminde uygulanagelen politikaları oldukça net ortaya koyan 1930 tarihli gizli bir "İçişleri Bakanlığı Genelgesi"nde ifade edilenlere biraz daha yakından bakalım. Zira oradaki belirlemeler ve zihniyet hala güncel ve uygulanmaktadır.

"Madde 8: Şehir ve köylerde dil cemiyetleri teşkil ederek yalnız Türkçeyi konuşturmaya çalışmak, bu hususta Türk Ocaklarından, mektep muallimlerinden, Türkçe konuşan Türklere intihap edilmesine azami dikkat olunacak köy imamı, muhtarı, bekçisi, tahsildarı, korucusu vesaire memurlardan çok istifade olunur" (Türk olmayanları korucu bile yapmayın diyen bu zihniyet şimdi kendi kardeşlerini vursun diye on binlerce Kürt korucusuna maaş veriyor).

"Madde 9: Türklüğe ve Türkçeye paye vermek som Türkçülüğün ve münhasıran Türkçe konuşmanın, yalnız şerefli olduğunu değil, maddeten karlı olduğunu bilfiil kendilerini göstermek" (Türk olmayanların hem

şerefleri yok sayılıyor, hem de dillerini "maddeten" kazanç için terk etmeleri isteniyor. Bu amaçla alenen rüşvet teklif ediliyor. Her bakımdan aşağıyorlar başka bir deyişle)

Madde 10: Bilhassa kadınlar arasında Türkçe'nin taammümüne (yaygınlaşmasına) çalışmak, bunların Türk kızlarının Türkçe konuşmayan köylülerle evlendirilmesini teşvik etmek ve suretlerle yerleştirmek" ("önce kadınları" vurun diyen faşist zihniyetin bir başka tezahürü)

Bahsi geçen genelgede başka maddeler de var elbette. Ancak aşağıda uzunca alıntılatacağımız madde üzerinde özellikle durmak gerekiyor, çünkü orada belirtilenler güncel olarak sürmekte olan bir dizi uygulama ve davranışı da önceliyor.

Madde 12: Kıyafetin, şarkıların, oyunların, düğün ve cemiyet adet ve ananelerinin de milliyet ve ırk hislerini daima uyanık tutan ve cemaatleri mazilerine bağlayan rabitalar olduğu unutulmamalı, binaenaleyh lehçeyle beraber bu gibi aykırı adetleri de fena ve zararlı görmek ve bilhassa kötü göstermek ve hiçbir suretle tergipl (isteklendirmek) ve terci (cesaretlendirmek) edilmeyerek adı ve iptidai mahiyetleri her vesile ile teşhir olunarak takbin ve tayip edilmeli (çirkin gösterilmeli, ayıplanmalı) o lehçeyi konuşan zümrelere mensup fertlerin ve ailelerin isim ve lakaplarını Türkleştirmek, nüfustaki kayıtlarını ve künyelerini fırsat düştükçe tashih etmek ve kendilerine hiçbir suretle mesela Boşnak, Çerkes, laz, Kürt, Abaz, Gürcü, Türkmen, Tatar, Afşar, Pomak lakabı vermek, köylerin o lehçedeki isimlerini değiştirmek ve mesela Çerkez köyü vesaire gibi ayrıklıklara müsaade etmemek ve ettirmemek ve kendilerini ve yerlileri buna alıştırmak, ve evlerinde ve aralarında Türkçe konuşmaktan ve öz yüreklerinden kendilerine Türküm dedirtmek, hülâsa dillerini, adetlerini ve dileklerini Türk yapmak, Türkün tarihine ve bahtına bağlamak, her Türk'e teveccüh eden milli ve mühim bir vazifedir."8

Aradan geçen 82 yıla rağmen bu madde somutlanan asimilasyoncu, inkarcı ve ırkçı zihniyetin uygulamaları hala gündemde değil mi? Çocuklar hala ana- babalarının dillerinden, geleneklerinden utandırılmıyor mu? TV dizilerindeki "Kıro"ların Kürtler, saf ya da yer yer ebleh gösterilenlerin Laz'ların olması tesadüf mü? Detaylı bir araştırma ile daha fazlasının da tespit edileceği açık olan, isimleri değiştirilen "40 il, 368 ilçe ve 7526 köy" bu coğrafyada değil mi? Belediyelerin sokak ve parklara verdiği isimler yasa ve yönetmeliklerle engelleniyor mu?

Kuşkusuz sorular çoğaltılabilir ancak

üzerinde durmak gereken bir boyutu daha var ki o da çok önemli... Bu genelgede somutlaşan zihniyet eliyle öyle aşağılayıcı bir baskı örgütleniyor ki, anadilleri Kürtçe olan çocuklar kendi kimliklerinden, ana babalarından utanır hale getirilmek isteniyor. Kendine güvensiz, kişilikleri zedelenmiş bu çocuklar daha hayatlarının başında maruz kaldıkları bu baskılar nedeniyle travmalar yaşıyorlar. Kürtçe konuştu diye arkadaşlarını ihbar etmekle yükümlendirilen nice çocuk, alet edildikleri bu kirliliğe ve onur kırıcı tutumun izlerini ömür boyu taşıyorlar.

Cumhuriyet tarihi bu bakımdan travmalar tarihidir, sayısız Kürt çocuğu için her okul gününde bağıra bağıra "Andımız" yalanını söyleyen bir çocuk ne kadar bunlardan azade kalabilir ki?

Çocuklar-Anadili ve Eğitim Sistemi-

İlkokula başlayana kadar, eğer aile asimile olmamışsa, ev ortamında Kürtçe konuşan, düşünen, düş gören çocuklar, okula gittiklerinde, önce dillerinden oluyorlar. Yasakla tanışıyorlar. Bazıları 6-7 yaşında yeni baştan konuşmayı öğrenmeye zorlanıyorlar.

Oysa çocuklar anne babalarından, aile ve çevrelerinden, içinde yaşadıkları kültürel ortamdan, doğuştan itibaren, herhangi bir sistematiğe ve bilinçli yönelime dayanmadan, doğal olarak dilsel bir kimlik edinirler. Dil bilimci Prof. Dr. Doğu Aksan "anadil, başlangıçta anne ve yakın aile çevresinden, daha sonra ilişkili bulunulan çevrelerden öğrenilen, insanın bilinçaltına inen ve bireylerin topluma en güçlü bağlarını oluşturan dildir" derken bu gerçeğe dikkat çekiyor. Yine Prof. Aksan "çocuğun konuşmaya başladığı sırada annesinden, aile çevresinden öğrendiği anadil, kuşaktan kuşağa aktarılan ulusun kültürüyle sıkı sıkıya ilişkili bir bildirişme (iletişime) dizgesidir, bir toplumsal kurumdur"⁹ diyerek dil ve ulusal aidiyet arasındaki ilişkiye vurgu yapıyor. İşte bu aidiyet mensubu Kürt çocukları (ki bu dillerinin korumaya çalışan diğer ulusal topluluklar için de geçerlidir) büyük acılar çekerek asimilasyon çarklarının içine giriyorlar.

Eğitim-Sen tarafından hazırlanan "Anadilin Önemi ve Anadilinde Eğitim" (bundan sonra Eğitim-Sen broşürü) isimli broşürde de dikkat çekildiği gibi "Türkiye'de anadili Türkçeden farklı olan çocuklar, anadili Türkçe olan çocuklarla aynı öğretim programlarına devam etmektedirler. Türkiye'deki eğitim sisteminde Türkçeyi bilmeyen ya da Türkçe bilgisi yetersiz olan çocuklara yönelik dil eksikliklerini kapatacak programlar ve özel yaklaşımlar bulunmamaktadır".

Böyle olunca Türkçe bilmeyen ya da az bilen Kürt çocukları anadili Türkçe olanlara göre, dilbilimci Zana Farqini'nin deyişiyle "5-0 mağlup" başlıyorlar ilkokula. Onlar, yok sayılan aşağılanan yasaklı anadillerini unutup, yeni bir dil öğrenmeye çalışırken diğer çocuklarla aralarındaki mesafe artıyor. "Eğitimde fırsat eşitliği"nin kapitalizm

koşullarında zaten olanağı yok ama dil farkı bu eşitsizliği katmerleştiriyor.

"İyi ya, herkes Türkçe öğrenir, Kürtçeyi unutursa bu sorun da ortadan kalkar" gibi lümpen faşizmine özgü değerlendirmeleri bir kenara bırakırsak, bilimsel araştırmaların gösterdiği şudur; kendi anadilinde eğitim alan bireyler, bu dilin yanında ikinci üçüncü dilleri daha çabuk ve başarılı öğreniyor. Eğitim-Sen broşüründe de denildiği gibi "çocuğun kendi anadilinde eğitime başlaması, ülkede kullanılan resmi dili ve hatta başka pek çok dili öğrenmesine ve kullanmasına engel değildir" Çok dilli eğitim veren ülkelerde bunun başarılı örnekleri mevcuttur.

Yıllar içinde birçok kez düzenlenen demokratik eğitim kurultaylarının hemen hepsinde alanın uzmanları anadilde eğitimin gerekliliği ve sonuçları üzerine konuşmalar yaptılar, tebliğler sundular. Aşağıdaki değerlendirmeler 1998 yılında Ankara'da Eğitim-Sen tarafından düzenlenen Demokratik Eğitim Kurultayı'na sunulan ve altında Prof. Dr. Ali Nesin, Doç. Dr. Fatma Gök, Doç. Dr. Gürsen Topses ve diğer katılımcı öğretmenlerin imzalarının bulunduğu bir rapordan alınmıştır. Güncelliğini koruyan rapor "eğitim felsefesi" üzerine şunları vurguluyor:

"Eğitimi bireyin ben merkezli ruhsal, zihinsel ve bedensel biçimlenmesine, bilgi ve beceri kazanmasına yönelik olarak düşüldüğümüzde, bireyin aile ortamında ve günlük yaşamda konuştuğu dil ile yani anadilinde eğitim görmesi kaçınılmazdır. Çünkü anadili, insanın topluma katılmasını, toplumu etkilemesini, toplumdan etkilenmesini bilgi edinme ve aktarımını sağlayan en temel unsurdur. Farklı etnik kökenden gelen halkların bilinçli bir şekilde, egemen anlayışın dayattığı tek dile dayalı asimilasyoncu yöntem bilimselliğe aykırıdır.

Bunu temellendirirken de:

- 1) *Birey, kendi anadiliyle daha sağlıklı ve olumlu düşünür.*
- 2) *Birey, eğitimi anadilinde gördüğünde bilgiyi daha çabuk kavrar.*
- 3) *Anadilinde eğitim gören bireyin ruhsal gelişimi daha sağlıklı olur.*
- 4) *Anadilinde eğitim gören birey kendisini güven içinde hisseder.*
- 5) *Dil-kültür arasındaki güçlü bağ çerçevesinde anadilini bilen çocuk, çevresiyle yakınlarıyla daha sağlıklı ilişkiler içine girer. Bu da bireyin toplumsal bir varlık olarak kişiliğinin kimliğine uygun gelişmesini sağlar.*

Bu temel ilkelerden hareketle "anadilinde eğitim, eğitim felsefesinin temel ilkelere rindendir"¹⁰

Anadilde Eğitim Böler Mi?

Çok değil, 2000 yılının başlarında "Kürtçe dersinin seçmeli dersler kapsamında üniversite bünyesinde okutulması" talebi ile, buldukları yüksek öğretim kurumlarına başvuran ve aralarında SGD'lilerin de bulunduğu yaklaşık 22 bin üniversite öğrencisine YÖK yürütme Kurulunun 2001/37 sayılı kararı ile verilen yanıtı bakılırsa "Kürtçe eğitim

talebinin masum bireysel hareketler olmayıp, bölücü terör örgütü PKK'nin doğrudan ve dolaylı yandaşları ve destekçileriyle birlikte planlayıp organize ettiği, doğrudan doğruya Türkiye Cumhuriyetinin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğüne yönelik bölücü faaliyetler olduğu" açıktır. Yine Üniversitelerarası Kurula göre "Türkiye cumhuriyetinin ve Türk milliyetinin temel dil birliği olup bundan asla ödün verilemez Türk milletinin anadili Türkçedir." Dolayısıyla bu talep sahipleri suç işlemektedir.

"Bilim yuvası" iddialı üniversiteler adına polis-asker jargonuyla yazılmış bu kararlar ibretliktir. YÖK'çüler bu utanç beyanlarıyla yetinmediler elbette. Gereğini yapmaları için rektörlere ve "ilgili kurumlara" çağrı yaptılar. Ardından binlerce öğrenci hakkında soruşturmalar açıldı, yüzlercesi okuldan uzaklaştırıldı. Başta Ankara DGM olmak üzere bir dizi mahkemede davalar açıldı. Yüzlerce öğrenci işkenceli sorguların ardından tutuklandı, aylarca hapiste kaldı.

Bunlara bakıp, "ülkede demokrasi adına büyük gelişme kaydedildiğini" dün okuldan atılma ya da tutuklanma gerekçesi olan Kürtçe dersi talebinin artık hükümet eliyle serbestçe uygulandığını, sorunun çözüldüğünü söyleyenler, hadi kibarca olsun, gerçeği ifade etmiyorlar. Çünkü "seçmeli ders" isteyenleri tutuklayanlar, bugün zaten tutuklu olan ve anadilinde savunma yapmak isteyenleri serbest bırakmıyor, rehin tutuyorlar. 2009'dan beri onurlu bir duruş sergileyerek anadilinde savunma hakkını kullanmakta ısrar edenler, Kürtçenin özgürleşme mücadelesinde hem siyasi hem de ahlaki bakımdan oldukça kıymetli bir yerde duruyorlar. Onlar "bilinmeyen dil" denilerek küçümse-nen Kürtçe bayrağını onurla dalgalandırıyor, bütün dillerin konuşanları için değerli olduğunu, bedensel özgürlükleri pahasına gösteriyorlar.

"Anadilde eğitim böler mi" sorusuna "anadilde eğitim ülkeyi bölmez" gibi savunmacı izahlarda bulunmanın dahi zül kabul edilmesi gerekir. Bir halkın en doğal hakkını yasaklayarak birlik sağlayacağını zannedenler akılsız bir takım ırkçı - faşistlerdir. Dünyayı bilmeyen sefillerdir. Evet, anadilinde eğitim bir ülkeyi bölmez ama yasaklar böler. Hem de her bakımdan çok dilli - çok kültürlü olmanın bir coğrafyaya kattığı zenginliğin farkına varmayanlar, ancak Hitlervari ırk saplantıları olanlardır. Bu zihniyetleri dünya için felakettir.☹

6) Aktaran Dr. Aldülkadir Kıran - Serbesti Dergisi Sayı 21. sf. 70

7) Age, sf. 71

8) M. Bayrak'tan aktaran Dr. A. Kıran/Serbesti sayı 21, sf. 72, 10 İbrahim Sediyanı-Adını Arayan Coğrafya sf. 10

9) Aktaran Faik Bulut - Kürt dilinin Tarihi sf. 371-73

10) Vesta Dergisi sayı: 3-4, sf. 270

Özgür ve onurlu bir yaşam için gençliğin gücüyle örgütlenmeye

Gençlik bir toplumun en dinamik ve güçlü yanını oluşturur. Toplumlarda ve tarih de gençliğin rolü, hep özgün yanı oluşturmuştur. Devrimci uyanışlarda ve atılımlarda gençlik daima önde yer almıştır, yolu açmıştır. Kürt Ulusal Demokratik Hareketin verdiği mücadelelere baktığımız da en kritik, en keskin anlarda gençlik rolünü oynayarak tarihin akışına yön veren olmuştur. Güncel bakımdan Rojava devriminde, özerkliğin inşasında yine gençliğin en önde görmek mümkün. Keza Marksist Leninist komünistlerin kendi tarihlerinde yer alan "zirve" anlarındaki deneyimler incelendiğinde gençliğin aynı rolü oynadığını görürüz. Bu; "zaferler kuşağı"dır.

Ülkemizde ise adı yasak şehirlerde dünyaya gelen bireyler sistemin saldırılarıyla çok erken tanışır. Kürt toplumunda gençlik "hızlı" büyür, düzenden kolay kopuşur. Engin zirvelerden gelen şehadet haberlerinin yüzde 95'i gençtir. Toplumumuzda devrimci dinamiği oldukça fazla barındıran gençliğin sosyalizmin bilimsel görüşüyle buluşturup, birer parti militanı yapmak her sosyalist yurtseverin birincil görevidir.

Ezilenlerin Sosyalist Partisi de bu gerçeğin ışığını bilincine tutarak yüzünü, gençliğe dönmek için 31 Mart'ta gençlik kurultayı düzenleme kararı aldı. Ezilen tüm kesimlerin içinde örgütlenerek devrimci mücadeleyi büyütme odaklanan ESP, gelinen aşamada kendi gençlik örgütlenmesini oluşturma görevini önüne çekiyor. ESP, kuruluşundan (2010), temas içinde olduğu

ve dokunduğu gençliği daha örgütlü bir forma kavuşturmak ve partinin yönünü gençliğe döndürmek için çeşitli çabalar içinde oldu. Ancak bugün gelinen noktada istenilen düzey yakalanmadığı için iradi bir karar ile merkezi bir kurultaya gidiyor. ESP gençlik kitleleri arasındaki faaliyetlerini geliştirmek ve sistematikleştirmek, potansiyel güç ve imkânlarını daha etkin değerlendirmek, örgütlenmesinin bugüne değin eksik kalan bir ayağını tamamlamak amacıyla gençlik kollarının kuruluşuna yöneliyor.

"Gençlik devrim ve sosyalizm için örgütlenmeye" şiarıyla İstanbul'da örgütlenecek kurultay, her ulustan ve inançtan işçi-işsiz-liseli gençlik kitleleri içinde örgütlenme çağrısıyla yürütülecektir. Sosyalist yurtsever gençler başta olmak üzere ESP örgütleri Mart ayı başından itibaren yönünü ve hazırlıklarını kurultaya çevirmelidir. Her il örgütü bu süreci örgütlemek için yerelerde komisyonlar kurmalıdır. Kurulacak bu komisyonlar yerelerde ki kurultay hazırlık çalışmalarını örgütlemek üzere hareket etmeli ama aynı zamanda bu komisyonların kalıcılığına amaçlanarak gençlik kollarını oluşturma perspektiflerini önüne koymalıdır. Fabrikalardaki gençlere gitmek, semt gençliğiyle buluşmak, liselerin önünü mesken eylemek sosyalist yurtseverlerin önlerinde duran acil görevler arasındadır. Kurultaya giderken anket çalışması gençlik kitleleri ile buluşmak için iyi bir vesile olabilir. Burada amaç binlerce anket yapmaktan çok gençlikle diyalog kurmak olmalı-

Ciwanên Azad / Özgür Gençlik ★

dır. "ESP Gençlik Postası" gençliğin yoğunlukta olduğu yerlerde çıkartılıp asılabilir veya dağıtılabilir. Çalışmalar başkaca araçlarla zenginleştirilerek, parti çevresindeki tüm gençleri daha örgütlü bir duruma getirmek ve yeni genç kuvvetlerle tanışmak yine bu süreçteki birincil görevler arasındadır. Bu çalışmalar vesilesi ile sosyalist yurtsever gençler kendilerine bir hat oluşturup, yollarını açabilirler. Güçlü bir irade koyarak gençlik kitleleri içinde "kaybolmak"... İşte sosyalist yurtsever gençlerin görevlerinin özeti.

Özgür ve onurlu bir gelecek için Che'nin, Deniz'in, Mazlum'un yolunda yürüeyim. Yasemin'in berraklığı ufuklarımızı açsın. Dünya'ya kafa tutmak için, bütün tutkumuzla serüvenlere dalalım. "ESP Gençlik Kurultayı"nda buluşalım.★

SGD'li Yıldız'a 6 yıl 10 ay hapis verildi

Sosyalist yurtsever genç Welat Yıldız'a 10 yıl 7 ay hapis cezası verildi. Diyarbakır 4. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen karar duruşmasına tutsak olan Yıldız, avukatı ile ESP ve SGD üyeleri katıldı. Bir yıldır tutsak olan Yıldız, dosyada katıldığı demokratik eylemlerin "yasadışı eylemler" olarak ilan edildiğini belirterek, "oysa bu eylemler, demokratik eylemlerdir, her hangi bir örgütün çağrısı ile yapılmamıştı, bu eylemlere katılmak vicdan meselesidir" dedi. Yıldız'ın avukatı ise dosyadaki hukuksuzluklara dikkat çekti, müvekkilinin tüm davalardan beraat etmesi gerektiğini vurguladı. Mahkeme heyeti, Yıldız'ın 10 yıl 7 ay hapis cezasına çarptırılmasına karar verdi. Yıldız, kararı mahkeme salonunda "Yasasın devrim yaşasın sosyalizm" sloganıyla karşıladı. Amed'de yapılan Newroz kutlamalarına katıldığı için tutuklanan ESP üyesi Sevda Çağdaş'ın ise 5.inci duruşması görüldü. Diyarbakır 4. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen duruşmaya tutuklu yargılanan Çağdaş, avukatları ve ESP ve SGD üyeleri katıldı. Mahkeme heyeti, tüm talepleri reddetti, duruşma 19 Mart'a ertelendi.

SGD: Hukuksuzluğa son verin

Amed Sosyalist Gençlik Derneği (SGD) üyeleri, bir yıldır tutsak olan sosyalist yurtsever genç Welat Yıldız ve beşinci duruşması görülen Sevda Çağdaş'ın serbest bırakılmasını istedi. SGD üyeleri, Diyarbakır 4. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen duruşmaları öncesinde Diyarbakır Adliyesi önünde açıklama yaptı. Eyleme ESP Amed İl Başkanı Ramazan Karakaya, ESP Genel Başkan Yardımcısı Fethiye Ok ve ESP üyeleri de katıldı. Eylemde, "Tutsak öğrenciler Welat ve Sevda'ya özgürlük" sloganının yazılı olduğu pan-

kart ve Welat Yıldız'ın fotoğrafları taşındı. SGD üyeleri sık sık "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük", "Tutsak Öğrenciler Serbest Bırakılsın", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur" sloganlarını attı. Burada açıklama yapan SGD'li Beren Atıcı, Welat Yıldız'ın bir yıldır Amed D Tipi Hapishanesi'nde, Sevda Çağdaş'ın ise Amed E Tipi Hapishanesi'nde tutsak olduğunu hatırlattı.

Atıcı, "Welat Yıldız ve Sevda Çağdaş, tutsak yüzlerce öğrenci gibi, komploların ürünü olan polis fezekeleri sonucunda, AKP güdümlü hukuk mekanizmasıyla tutuklandı. Aylardan beri mont benzerliği gibi gerekçelerle tutsaklıkları sürdürülen Yıldız ve Çağdaş, diğer öğrenciler gibi ispatlanamayan iddiaların kurbanı olarak cezalandırılmaya çalışılıyor" dedi. "Sosyalist yurtsever gençler olarak, halklarımızın özgürlük düşlerini gerçek kılana kadar mücadeleye devam edeceğiz" diyen Atıcı, AKP'yi halkın sesine kulak vermeye, tutuklu öğrencileri serbest bırakmaya çağırdı. Açıklamanın ardından SGD ve ESP üyeleri duruşmayı izlemek üzere adliyeye geçti.★

ETA, FARC, İRA...

Dünya müzakere deneylerine bakış -I-

İmralı'da Kürt Halk Önderi A. Öcalan ile başlayan görüşmeler hafızalarımızın doğrultusunu yeniden dünyadaki benzer görüşme ve müzakere süreçlerine çevirdi. Şüphesiz ETA, FARC ve İRA bunların başında gelen örneklerden. Esasen özellikle FARC ve ETA bakımından kritik süreçlerin yakın zamanlarda yaşanması ve birçok bakımdan bu süreçlerin devam ediyor oluşu, bu deneylerin ve gelinen noktaların incelenmesinin önemini bir kat daha artırmaktadır. Bu deneyler incelendiğinde, elbette ki önemli farklılıkların yanında, çarpıcı güncel ve tarihsel pek çok paralellik de görülecektir. Bu da bugün Kürdistan'da Kürt Özgürlük Mücadelesi ile sömürgecilik arasında, görüşmelerle billurlaşan irade savaşı ve bu savaşın olası yönü hakkında fikir verecektir.

ETA deneyi

20 Ekim 2011'de silahlı mücadeleye 'kalıcı' olarak son verdiğini açıklayan ETA (Euskadi Ta Askatasuna-Bask Ülkesi ve Özgürlük İçin), uzun soluklu bir mücadele tarihini ardında bıraktı. ETA'yı önceleyen tarihsel arka plana göz attığımızda Bask Ülkesi için meşakkatli bir dönem görürüz.

Basklar, Madrid ile problemleri ilişkilere rağmen sonradan belli özerk haklara sahipti. Esasen 15. yy itibarı ile Basklar yerel yönetimde özerkti. Fakat 1936'da Franco liderliğindeki faşist darbeye birlikte Bask Ülkesi açısından karanlık bir dönem başladı.

Faşist cuntaya direnen Bizkaia ve Gipuzkoa; yenildikten sonra Franco tarafından 'ihanetçi eyaletleri' ilan edildi ve her türlü özerk düzenlemeler iptal edildi. Franko'nun faşist diktatörlüğü dönemi boyunca yaklaşık 6 bin Basklı idam edildi, on binlercesi Nazi kamplarına benzer mekanlara kapatıldı, yüz binlerce insan yurdunu terk etmek zorunda bırakıldı. Bask dili ve kimliğine dair ne varsa yasaklandı. Baskça'nın konuşulması ve isimlerin konulması yasaklandığı gibi, şehir isimleri de tümüyle değiştirildi. İşte ETA böylesi zulüm atmosferinde, 31 Temmuz 1959'da, Basklı üniversite öğrencileri tarafından, Franko faşizmine karşı direniş sürecinde doğdu. Aslında başlarda daha çok Bask kültürünü korumak ve geliştirmek amacı taşıyan, faşizmin baskıları ve sömürgeci politikalar karşısında ulusal kurtuluşçu niteliği pekişti ve radikalleşti. Zaten 1959'da kurulmuş olmasına rağmen dünya kamuoyu ETA'yı 70'li yıllarda tanıdı. 1968'de rejime karşı silahlı mücadeleyi başlatan ETA ilk eylemlerinde 'meşhur işkenceci' emniyet müdürü Meliton Manzanar'ı cezalandırdı.

ETA ile İspanya devleti arasında farklı dönemlerde farklı düzeylerde görüşmeler gerçekleştirildi. ETA'nın İspanya devleti ile ilk teması 1970'li yılların sonunda gerçekleşti ve bu süreç sağ-muhafazakar Demokratik Merkez Birliği'nin (UCD) iktidarda olduğu

1981 yılının Şubat ayında ETA tarafından ilan edilen ateşkes evirildi. Bu ilk ateşkes, 1 yıl sürdü. Bu tarihten, silahlı mücadeleye kalıcı olarak son verdiği 20 Ekim 2011'e kadar farklı hükümetler döneminde ve çeşitli görüşme ve müzakere süreçlerinin ardından ETA, toplam beş kez ateşkes ilan etti. Fakat görüşme-müzakere-ateşkes silsilesi daima çözümsüzlükle sonuçlandı.

İspanya Devleti, ETA'nın tüm bu dönem boyunca barış talebine tanık, tipik sömürgeci reflekslerle yanıt vermiştir. Bunlardan birincisi legal siyaset kanallarına dönük baskılar oldu. ETA'nın paralelinde politika yapan legal partiler bir bir yasaklandı, kapatıldı. Parti yöneticileri/üyeleri tutuklandı. Franko faşizminin 70'li yılların ortalarında yenilgisinin ardından, 1978'de kurulan Herri Batasuna, Keza 2001'de kurulan Batasuna (Birlik) çok fazla uzun ömürlü olmadılar. Batasuna'nın (Birlik) 2003'te kapatılmasının ardından kurulan birçok parti de aynı akıbete uğradı. Tipik sömürgeci refleksler bununla sınırlı kalmadı bu dönem boyunca. Devlet, kurduğu paramilitar suç örgütüyle sivillerin de öldürülmesine neden olurken, bu suçları ETA'ya yıkarak hem ETA'yı kamuoyu önünde lanetlemeye hem de ETA'ya karşı devletin yürüttüğü mücadelenin haklı olduğunu sergilemeye çalışıyordu. Örneğin, devlet destekli kontrgerilla örgütü GAL (Grupos Antiterroristas de Liberación), 1983-1987 arasında, hem de sosyal demokratlar iktidardayken, Batasuna'ya ve Bask soluna yakın sivillere suikastlar gerçekleştirdi.

11 Mart 2004'te Madrid'deki El Kaide saldırısı iktidardaki Halk Partisi'ni yerinden edince, ETA iktidarın yeni ismi PSOE'ye sorunun çözümü için yeniden diyalog çağrısında bulundu. Ancak PSOE, diyalog için ETA'nın silah bırakmasını önkoşul olarak dayatınca, süreç yine tıkanı. Buna rağmen ETA, 22 Mart 2006'da ateşkes ilan etti. Örgüt, konuyla ilgili açıklamasında bu adım ile 'Bask Ülkesi'nde demokratik sürecin başlatılması ve sorunun çözülmesini hedeflediğini belirtti. Zapatero başbakanlığındaki hükümet ETA ile görüşmelere başladı fakat aradan geçen birkaç ay, bütün bu sözüm ona diyalog çabalarının gerçekte bir oyalamaya hizmet ettiğini gösterdi. ETA da böyle değerlendirdiği için 30 Aralık 2006 tarihinde Madrid Havaalanı'na bombalı saldırı düzenledi. O sıralar ETA yetkilileri, bu eylemin "uyarı" amacıyla gerçekleştirildiğini, kendileri açısından eylemin ateşkesin sonu olarak görülmediğini belirtmişti.

Ne var ki ETA, 5 Haziran 2007'de ateşkesinin bittiğini ve silahlı mücadelenin "bütün cephelerde" yeniden başlatılacağını ilan etti. İspanya Devleti bu açıklamaya Ekim ayında Batasuna'nın yönetim kademesini tutuklayarak yanıt verdi. Ardından gelişen süreçte ETA silahlı eylemlerini yoğunlaştırırken, devlet de yeni bir tutuklama ve yasaklama dalgası baş-

lattı. Yeniden bir denge durumu ortaya çıktı. Bu koşullarda ETA içerisinde bir tartışma süreci başlatıldı. Tartışma sürecine öncülük eden ve 2008'de hapisneden tahliye olan örgüt yöneticilerinden Arnaldo Otegi, yeni ve etkili bir strateji ile silahlı çatışma ortamının devre dışı bırakılması gerektiğini savunuyordu. Çünkü İspanya hükümeti gücünü ve dış desteğini buradan alıyordu. Hükümet bu şekilde Bask Ülkesi'ndeki siyasi sorunlar, kendi kaderini tayin hakkı, ülkenin coğrafi bölünmüşlüğü ve bağımsız gözlemcilerle ilgili talep konusundaki tartışmaların genişlemesini önlüyordu. Bağımsızlık hareketi bu nedenle Otegi'ye göre ideolojik mücadele, kurumsal çalışmalar ve ittifak politikasına yoğunlaşmalıydı. Ve bunun için de legal bir siyasi partiye ihtiyaç vardı. Amaç, yeni bir müzakere sürecinin başlamasıydı. Bu süreç ayrıca uluslararası topluluk tarafından desteklenecekti. Bu yaklaşım örgüt içinde önemli oranda desteklendi.

Tüm bu tartışmaların ardından ETA en son 5 Eylül 2010'da ateşkes ilan etti. 10 Ocak 2011'de bu ateşkes, kalıcılaştırıldı. Örgüt, uluslararası kamuoyunun ateşkes denetimine açık olduğunu beyan etti. 20 Ekim 2011'de ise silahlı mücadelesine son verdiğini deklare etti.

Bu deklarasyona rağmen İspanya Devleti, Baskların taleplerinin karşılanması konusunda hala adım atmış değil. Öyle görünüyor ki ETA'nın silahlı mücadeleye son vermesine rağmen silahlarını teslim etmemiş olması İspanya Devleti'ni tatmin etmemiş!

Şimdi genel gelişim seyrini aktardığımız İspanya Devleti ile ETA arasındaki diyalog ve müzakere sürecinin Türk Devleti ile PKK arasındaki görüşme süreciyle benzerliklerine değindik fakat iki örnek arasındaki ciddi farklılıkları da ifade etmek gerekir ki belki de benzerliklerden çok farklılıklar gelişmelerin olası yönü hakkında bir fikir edinmemizi sağlayabilir.

Farklılıkların birincisi iki coğrafyanın statüsü arasındadır. Zira Basklar bugün belli bir özerklik çerçevesinde yaşamalarına rağmen halkımız bugün hala bir statü sahibi değil. İkincisi; İspanya ve Türk devletleri bakımından rejimin/iktidarın politik niteliği arasındadır. Zira İspanya Franko'nun ardından sömürgeci faşizm yerini burjuva demokrasisine bırakmıştı. Faşizmin yenilgiye uğratan anti-faşist kitle hareketiydi. ETA da elbette ki bunun bir parçasıydı. Türk burjuva devletinin ve rejiminin ise bugün hala halkımıza dönük sömürgeci politikaları üzerine şekillenen faşist karakteri söz konusudur.

Biri birini besleyen ve koşullayan bu iki temel farklılık; Kürdistan'da özgürlük mücadelesinin üzerinde yürütüldüğü zeminin çok daha zorlu ve engebeli olmasını da koşullamaktadır.✪

DİRENİŞ, FEDAKÂRLIK, ZAFER: STALİNGRAD

1943 yılının 2 Şubat günü tarihe Stalingrad Zaferi olarak geçmiştir. Emekçi ve ezilen insanlığın Hitler faşizminden kurtuluşunun işaret fişeği Stalingrad'da çakılmıştır.

Emperyalist paylaşım savaşını ateşleyen ve Avrupa'nın büyük bölümünü istila eden Alman orduları Haziran 1941'de Sovyetler Birliği'ne saldırır, sosyalizm ülkesine diz çöktürmek için hızla Moskova'ya ilerler. Fakat Kızıl Ordu'nun dişe diş direnişi Alman taarruzunu Moskova kapılarından püskürtür, Hitler'i savaş planlarını değiştirmek zorunda bırakır.

1942 yazında Alman orduları Volga ve Kafkasya yönlerinde tekrar taarruza geçer. Amaç, hem Sovyetler Birliği'nin bütünü için kritik olan ulaşım hatları ve petrol kaynaklarını kontrol altına almak, hem de Moskova'yı güneyden kuşatmaya girişmektir. Ayrıca, Stalin'in adını taşıyan kenti düşürmek Hitler'e ciddi psikolojik ve propagandif üstünlük sağlayacaktır. Volga nehri kıyısında kurulu Stalingrad devasa faşist silahlı kuvvetlerce kuşatılır.

"Hitler tank sayısı bakımından üstün durumdadır.

Tank önemli alettir inkâr eden yok.

Fakat bizde insanlar kullanır tankları onlarda tanklar insanları.

Tankların kullandığı insanlar bir yaz sabahı başlamışlardı yürümeye."

*Nazım Hikmet**

2. Dünya Savaşı'nın kaderinin düğümlendiği Stalingrad'da faşist zalimliğe karşı direniş 200 güne yakın sürer. Bu düğümün önemini sezen Başkomutan Stalin'in tüm komutanlara geri çekilmeyi yasaklayan emriyle beraber, "Volga'dan öte toprak yok" sözü savaşın parolası haline gelir. Kent

sokak sokak, ev ev, hatta oda oda kahramanca savunulur. Mahşer yerine dönen tren garı tam 13 defa el değiştirir. İrili ufaklı sayısız muharebeye Kızıl Ordu askerleri ve Stalingrad emekçilerinin sınırsız bir fedakârlıkla kenetlenmesiyle girilir. Kent savunmasında tayin edici bir rol alan Sovyet 62. Ordusu'nun direnişi öyle şiddetlidir ki, bu birliğe gönderilen bir askerin Stalingrad'daki ortalama yaşam süresi 24 saati bulmaz. Birçoğu harabe olan fabrikalar, evler, çatılar geçit vermez savunma mevzileri olur. Sadece Çavuş Pavlov'un müfrezesinin iki ay boyunca savunduğu ve "Pavlov'un evi" diye anılan binanın önünde ölen Alman askeri sayısının Paris'i alırken ölenlerden daha fazla olduğu rivayet edilir. Bolşevik Parti üyesi on binlerce komünist militan gönüllü taburlarda en önde savaşır. Kadınlardan meydana gelen alaylar faşist düşmana kök söktürür. İşçi milisleri tankçı birliklerine dönüşür.

Yıkılmaz Stalingrad savunması eşine nadir rastlanır bir özveriyle gerçekleşir. Sovyet halkları Büyük Yurtsever Savaş'ta Ekim Devrimi'nin sosyalist kazanımları uğruna, özgür ve onurlu bir hayat uğruna dövüşürler. O muazzam direnç ve fedakârlık, tereddüt etmeden can veren kararlılık yeni bir dünyayı kurmakta olan Sovyet insanının kolektif karakteri olarak sivrilir. Stalingrad siperlerinde karşı karşıya gelen, herkese iş ve insanca yaşam, uluslara eşitlik ve barış, işçi ve emekçilere kendilerini yönetme imkânı sağlayan sosyalist devrim ile sermaye düzeni ve faşizmin gaddar karşıdevrimidir. Bütün kıtalardan işçilerin ve ezilenlerin kurtuluş umudunu simgeleyen Moskova'nın o anda başlıca dayanağıdır Stalingrad.

*"Arkada Moskova ayaktaydı.
Beyaz sargılarında kan.
200 milyon nüfuslu bir tek insan.
Arkada Moskova ayaktaydı.
Sükûnetli ve emindi yaşamaktan.
Uçaksavarlarla ateş ediyor
ve cebinde bir şiir kitabında bir yaprağın
kıvrılmış ucu."*

Nazi bombardımanı ve işgali altındaki kentte süren cehennemi savaş, Sovyet ve Alman ordularının bütün cephelerdeki vuruşmalarının kilit halkası niteliğini kazanır. Sovyet savaş sanayisi gitgide artan bir tempoda yeni silah, tank ve uçakları Stalingrad'a yetiştirir. Kızıl Ordu nihayet hava kuvvetlerinde üstünlüğü ele geçirir, faşist orduları dıştan çembere alma taktiğini devreye sokar. Stalingrad'ı kuşatma altında tutan Alman birlikleri Kasım 1942'de bu kez Kızıl Ordu taarruzuyla kuşatmaya alınır. Hitler'in ordusu Stalingrad'da 91 bin esir, 800 bin ölü ve yaralı bırakarak darımağın olur. Kızıl Ordu'nun kayıp sayısı da 1 milyonu bulmuş, kent halkından on binlercesi hayatını kaybetmiştir.

Tarihin en kanlı savaşlarından birine sahne olan Stalingrad 2. Dünya Savaşı'nın kesin dönüm noktası, antifaşist direnişin tüm dünyada sembolü ve moral kaynağı

olur. Sovyet insanı ve Kızıl Ordu Hitler'in kudretli yenilmezliği mitini tuzla buz eder. Nazilerin yeryüzünü faşist çizmelerinin egemenliği altına sokma hayalleri çöker. İki yıl sonra Berlin kulelerinde dalgalanacak o kızıl bayrakların yolu Stalingrad'da döşenir. 70. yılında Stalingrad Zaferi, emekçi ve ezilen insanlığın kendi geleceğini köleci faşizmin ve sömürgeci sermayenin elinden olağanüstü bir iradeyle nasıl çekip kurtarabildiğini bir kez daha bize hatırlatmaktadır.✪

*Nazım Hikmet Ran, Memleketimden İnsan Manzaraları, YKY, 1. Baskı Ocak 2002.

Seni özleyeceğiz Düzgün yoldaş

Bir acı haberle daha sarsıldık. Amed'de Şahin Öner adlı genç egemenlerin ve onların muhataplarının, siyasal temsilcilerinin bol keseden "hassas bir süreç" söylemlerini dağıttığı bir zamanda gösteri hakkını kullandığı için öldürüldü. Zırhlı araçla ezilerek hem de. Onlar kendi zırhlarına sığınarak geçtikleri saldırıda gencecik bir yaşama kıydılar. Bunun haberleri ajanlara düştüğü saatte, bu hassasiyeti yaşadığımız bir anda, bir başka coğrafyadan **Düzgün Demirpençe** yoldaşı yitirdiğimiz haberi geldi.

Bir ışık daha kaydı hayattan. Ömrü zindanlarda geçmiş, yaşamın her tür zorluklarını yaşamış, çilesini çekmiş, ağır işkencelere uğramış bir yoldaşı kaybettik. Zindan saldırılarında yaratılan siper yoldaşlığını üreten ve ona ölümü paylaşarak güç veren 96 Ölüm Orucu gazisi Düzgün yoldaşı yitirmek, yüreğimizi acıttı. Hem de amansız bir hastalıkla, politik sürgün yaşamında mücadele ederken, hasta yatağında direngen günler armağan ederken gözlerini yumdu yaşama. Derin bir uykuya yattı, bizleri, sevdiklerini, sevenlerini arkada bırakarak.

63 yıl sığırdı çileli, direngen yaşamına. Yaşamının üçte biri zindanlarda geçti. Şehir şehir gezme de, cezaevi cezaevi gezer oldu. Ama yılgın yaşamlara, yorgun düşlere dalıp gitmedi. İnançlarıyla tutundu yaşamın ellerinden. Ailesini, çocuklarını bir dava insanı olarak yetiştirdi, devrimciliğinin sürekliliğini yaşattı. Zindandan çıkışının her defasında yeniden kaldığı yerden örgütlü mücadele bayrağını taşımaya başaranlardan oldu. 12 Eylül askeri faşist cuntası döneminde Dersim'de başlayan gözaltı ve zindan yaşamı, 1980'li yılların sonunda İzmir'de, 18 Mayıs 1991 yılında Antep'te yakalanmasıyla devam etti. Antep'te gördüğü işkenceler sonucu 4 kaburgası kırıldı. Her defasında ağır işkenceli sorgulardan geçti, ama hep alınının ağıyla çıktı. 19 Aralık 2000'de F tipi

zindan saldırısında Bursa Hapishanesinde omzundan yaralandı. "mesele hapiste olmak değil, teslim olmamakta" örneğini yaşatanlardandı Düzgün yoldaş.

Yoldaşlık duygusu güçlüydü baba Düzgün'ün. Gördüğünde, görüştüğünde yürek sevincini yaşardı. Engin gönüllü biriydi. Davasına bağlı, örgütlü yaşama olan inancı güçlüydü. En son cezaevinden çıktıktan sonra yurtdışına çıkarak politik bir sürgün olarak yaşamını idame ettirdiğinde bile, devrimci, sosyalist değerlere olan bağlılığını, saygı ve sevgisini eksiltmedi. Yaşamının son günlerinde sağken memlekete gelmek, uzun yıllardır görmediği, görmediği yoldaşlarını görmek duygusuna sahipti. Durumunun ciddiyetinin farkındaydı. Bunu soğukkanlı bir şekilde bekleyen bir haldeydi. Bu nedenle son bir kez de olsa yoldaşlarını gelip görmeyi çok istiyordu. Ancak, süren davalarının hala düşmediğinden kaynaklı, olası tutsaklık koşullarına sağlığının el vermeyeceğinden ötürü doktorları buna izin vermedi. Göremediklerine hasret gitti Düzgün yoldaş, ama geleceğe umutla gitti. İnançlı bir yolculuğun umutlu duraklarında son nefesini verdi.

Bugün Düzgün yoldaşın devrimci anısı önünde saygıyla bağlı kalarak, onun yaşamından, mücadelesinden öğrenmeye devam edeceğiz. Sitemli bir serzenişi vardı bizlere. Sitemli bir beklentisi vardı. Sitemli bir özlemlerle gitti. Sitemini de bıraktı bizlere.

Düzgün yoldaş, adına yakışırcasına, adını güzelleştirircesine düzgün bir insandı. Acımız derin, ama onun yaşam koşullarını ağırlaştırıp, amansız hastalıklara yakalanan bir düzeye gelmesine sebep olanlara sınıf kinimiz ve öfkemiz büyük. Daima seninleyiz Düzgün yoldaş, daima bizimlesin. Seni özleyeceğiz.✪

Özcan Anıl

YENİ	58. BASKI	2. BASKI
<p>Ceylan Yayıncılık</p>	<p>tel/faks :0212 589 95 79 e-mail :ceylanakademi@gmail.com web :www.ceylanayinlari.net - www.ceylanayinlari.org adres :Aksaray Mah. Çakırağa Camii Sok. Birlik Apt. No:8/10 Aksaray-FATİH-İSTANBUL</p>	

BAŞSAĞLIĞI

Uzunca bir süredir, sürgünde bulunduğu yurtdışında, yakalandığı amansız kanser hastalığıyla mücadele eden yoldaşımız Düzgün Demirpençe'yi yitirdik. Devrimci yaşamı zorluklarla ve özveriyle doluydu. Zindanları da, işkenceleri de, ölüm oruçlarını da gördü.

Yoldaşımızın ailesine başsağlığı diliyor, anısı önünde saygı ile eğiliyoruz.

Daima bizimlesin!
Daima sizinleyiz!

Ezilenlerin Sosyalist Partisi
Amed, Dêrsim, Dîlok, Meletî İl ve
Nurheq İlçe Örgütleri

“Min destpêkekê nû kir. Ez dikarim bibêjim ku jiyana minji serî hat binî. Belê, her tişt di hembêza xwe de dubendî dikşîne. Ez paşve ketim, di demekê ku bendergehên ez xwe lê bisipartim digeriyam, wê rola ku pergala ji jinê re çinî bû min nepejirand û gavekê şoreşger avêtim. Ez ketim bûyîna têkoşîna jinekê azad û şervan.”

Yasemîn... Zîlan a rêhevalên xwe... Bi e van gotinan jiyana xwe ya şoreşgerî girti bû dest. Û bi vî jiyane ji hemû rêhevalên xwe re bû mînak. Zîlan; pêşiya her tiştî jin bû. Vîn û ked a jinê bitêkoşerî ya xwe, biheş û sekna xwe ya birûmet cardin derxist holê. Bindestiya pênc hezar salan, bi serleşkerî û serfiraziya xwe ya ku li dijî neyar û serdestiya zîlam cardin binpê kir. Cardin vîn û heşê jinê hemû gelan re bitaybetî jî jinan re eşkere kir. Bi vî sedemê me dît ku hêza têkoşîna Zîlan'an dê çareserîya pîrsgirîkên civakî safî bike.

Rêheval Zîlan; ciwan bû. Ciwaniya ku îro di binê pergala kapîtalîst de her ku diçe ji çand, mirovahî, rastî û ji pêşeroja xwe dûr dikeve, di kesayetiya rêheval Zîlan de hemû amûrên pergale bêbandor hişt. Zîlan, qasî temenê xwe

çalan vekir di kelheyên dijminan de... Bi zanebûn rawisî li hemberî dijmin û tif kir pergala wan a bêrûmet, rizandî û hov.

Rêheval Zîlan; Kurd bû. Navê gelê wê her roj bikomkujî, kuştin, koçberî û bigirtinan ve dehat rojevê. Hin jî wisa... Lê belê Zîlan, wekî herkesî êdî dixwast zorakên gelê wê di nava jiyaneke bextewar de bilîzin. Êdî kenî di rûyên wan de cîh bigire û eş, mirin, girîn, şîn û zordestî ji wan dûr be. Rojên azad, bihevî û bextewar bibe par a wan. Têkoşîna gelê xwe jî bi vî hişê girti bû ser milên xwe.

Rêheval Zîlan; şoreşgerê navnetewî û sosyalîst bû. Di vî cîhan a ku bi xwîn û ked a karker û kedyaran hebûna xwe didomîne, ji fikir û ramana Zîlan ê re lihev nedehat. Ji ber vî yekê Zîlan têkoşîna kesayetiya xwe wekî giştî ji bo rizgariya e van polan damezrand. Li ser fikir a “rizgariya hemû bindestanan bi ‘mîrovên nû’ û bi ‘cîhanekê nû’ dê pêk were” rawisî. Bi vî taybetmendiya xwe jî di dil, bîr û heş an de xwediyê cîhekê girîng bû.

**Têkoşîna “Zîlan”an dê şerê me de bibe!
Em ê ji şerê wan fêr bibin, bi vî fêr bûnê şer bikin!**